

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130023415020

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Christian Krohg

EN DUEL

Fortælling

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN).

1888.

O. C. OLSEN & CO. KJØBENHAVN.

TIL

MAX KLINGER.

I.

Hohenzollernstrasse 9.

Paa Hjørnet af Königin Augusta og Hohenzollernstrasse i Berlin, oppe i et højt svært Taarnværelse, hadde to unge Malere, en Tysker og en Nordmand, indrettet sin tarvelige Bolig med Atelier. Det brune Juteforhæng afdelte Rummet for Sengene i Krogen tilhøjre naar man kom ind. Tilvenstre stod et Pianoforte og paa den modsatte Væggen et langt Arbeidsbord af simpelt umalt Træ. Det tilsmurte Staffeli raged op i Veiret. Fra det store trefags Vindue mellem Pianofortet og Arbeidsbordet havde man en vid Udsigt over det berlinske Vestends Gader og Tager.

Tyskeren hed Georg Schirm, Normanden Ferdinand Holst. Til at opvarte sig havde de Portneren i Huset, Hr. Piefke, som desforuden var privat engageret Natvægter ved en Villa i Nærheden.

En graakold Dag i November 1876 Kl. 9 om Morgenen var de netop ifærd med at klæ paa sig deroppe. Midt under Vaskingen havde Schirm, med Skjorteærmerne knyttet som et Bælte om Livet, forat ikke Skjorten skulde falde helt ned og med Haandklæet over Skuldrene, sat sig hen til Pianofortet og git sig i Kast med 4de Symfoni af Bethoven, som stod paa Nodepulten foran ham. De graa rødkantede Selerne dingled ned fra Stolen. Han mased og han mased, men daarligt gik det, hakket og nervøst i stadige Gjentagelser.

Henne ved Vinduet stod Holst, som en høi slank ungdommelig Silhouet mod den lysende Himlen udenfor. Oppe ved Issen havde han allerede en svag Antydning til Maane. To lange blonde Knebelsbarter stak ud paa hver sin Side af det foroverbøjede Hode og skinte transparent i den klare indfaldende Dag. Han holdt en liden fin Skildpaddeskniv i høire Haand og betragted opmærksomt den venstre med de lange smale svage Fingrene.

Den Pegefingerneglen der var lidt usymmetrisk, han maatte nok file lidt af paa den ydre Siden og det var underlig, at den aldrig vilde bli' saa lang som de andre.

Og han gav sig til at file omhyggelig. Saa standset han og kasted Blikket udover Königin Augustastrasse der dybt dybt nedenunder og paa den skidne Sprekanal, som kanted med høstgule Træer slynged sig ved Siden af helt hen til Potzdamer Brücke, hvor han ikke kunde følge den længer. Der borte passerte uafladelig de tunge gule Omnibusser mellem det sorte Menneskemylr. Ret frem, ud i det Uendelige, laa de vaade Skifertagene med sine sorte Skorstener, som speilte sig i dem, Tag ved Tag og tabte sig langt langt borte i det Graa.

Mon ikke Kaffen snart var færdig nu?

Bag ham klang og klang de fortærskede usikre Toner.

„Ist der Kafe nicht bald fertig?" raabte han uden at snu sig. Stemmen overdøved Musiken. „Noch en bischen Jeduld!" svarte det inde fra Sengene, hvor Hr. Piefke holdt paa at re op.

Henne paa Arbeidsbordet stod Kaffemaskinen med en blaa Spiritusflamme under. Ved Siden af lyste en liden Porcelainsskaal med en indtørket sort Tuschklat opi. Rundt omkring laa Papirer med smaa Pennetegningsudkast paa og to Tuber Dækhvidt.

Saa var Piefke færdig med Sengene og kom frem fra Juteforhænget. Det var en middelaldrende skægløs Mand i Skjorteærmer med en skøieragtig Mund, en stor rød Næse, plirende Øine og nok saa stor Mave. Først gik han hen og saa paa hvad Schirm hadde tegnet om Natten, vasked saa den sorte Klatten ud af Tuchskaalen, satte den hen igjen, la' Pen og Tuch og Tegnekul tilrette ved Siden af og tog saa en Palet, som hang paa Stafeliet og gav sig til med Paletkniven at skære af de rodede brogede Farveklumper, — med engang standset han gik hen til Bordet, tog et Cigarkasselaag, stilte det op paa Stafeliet og gav sig selv til at male med Farverne.

De skulde jo alligevel kastes bort.

Holst saa paa ham:

— „Se saa, nu skulde h a n til at male igjen, hvilken Energi! Gid han selv havde Halvparten af den." Og han snudde sig igjen og gav sig til at file videre.

Nu hadde Schirm for 4de Gang begyndt paa Begyndelsen af Symfonien og i sin Fortvivlelse trukket Metonomen op, som saa stod der og tikked oppe paa Pianofortet, og blanded sin Lyd i Musiken.

Med engang bobbled og kogte det truende

i Kaffemaskinen. Piefke styrted hen, blæste med et raskt kort Pust af alle sine Lungers Kraft Spiritusflammen ud og raabte:

„Der Kafé is fertig meine Herrn!“

Bobblingen sank sukkende sammen og Susen ophørte. Holst lukked langsomt sin lille Skildpaddekniv, stak den i Vestelommen, trykked sig ind i Sofaen paa sin vante Plads og dreied paa Messingkranen. Kaffen rendte sort og lystigt ret ned i den lille kinesiske Koppen, som han havde skjøvet indunder.

Saa kom endelig Schirm hen til Bordet, ifærd med at hale paa sig Slaabrokken, bandt Snoren om Livet, satte sig ligeoverfor Holst og fyldte i den andre Koppen. Piefke stod fordybet i Malingen.

Fire smaa ferske lysende kruspede Rundstykker laa ordnet paa et graat Papir, som de havde været indpakket i. De unge Mænd tog hver sit, brød det i Smaastykker, slap Beterne en efter en op i Kaffen, dukked dem gjentagende under Overfladen, til de var rigtig gjennembløtte og slurped dem saa i sig med Skeerne.

Saa om en Stund skænked de sig hver sin nye Kop. Der hørtes ikke andet end Slurpringer og Piefkes Skridt foran Stafeliet.

Dingelingelinglinglinglinglinglinglingling ! ! !

„Donnerwetter wass is los? Dass Feuer vielleicht!" raabte Piefke og skyndte sig ud med Paletten i Haanden.

„Ach nein! es ist der Janson", sa' Holst roligt.

Faste Trin nærmed sig indover Gangen, Døren blev puffet rask op og en liden velbygget blottendes ung Fyr med fregnet Ansigt og lyse Øienlaag kom farende ind paa det store Gulvet tog der først sin bredbræmmede Kunstnerhat af det lange røde tørre Kunstnerhaar og sa' med norsk Accent:

„Guten Tag Schirm — Guten Tag Holst! Ich komme hier jetzt —" men saa slog han over i Norsk. „Jeg kommer altsaa bare forat spørge om ikke Di, Holst, vil være med paa et norsk Selskab, som vi skal ha' iaften. Bare Norske da, skjønner Di! bare Norske! bare prægtige Mennesker! Ingen af disse fordømte Svenskerne eller Danskerne, som driver om her og vil være med paa alt det, vi finder paa — nei da! bare Nordmænd!" Han talte fort med et kraftigt velklingende Organ, rullende paa r'ene.

„Naa! Men er Di saa tidlig oppe da Janson?" spurgte Holst trevent og læspende.

Han hadde lagt sig tilbage i Sofaen.

„Altid tidlig oppe! Behøver næsten ikke noe Søvn jeg. Vil Di?“ Han stak Hænderne dybt i Lommen og sprikte med Benene.

„Hm.! Er det Dem, som staar i Spidsen for dette Selskabet?“

„Mig? Neidda! Det er Meyer det!“ Han traved igjen op og ned.

„Hvem er Meyer?“ Janson standset:

„Meyer? Kjender Di ikke ham da? Har Di ikke truffet ham her i Berlin. Det er en Fyr, som er kollossalt flot, og har umaadelig mange Penger. Han trakterer med Champanje.“

„Jassaa!“ Holst myste med Øjnene.

„Ja, han trakterte en hel Flaske Champanje paa mig og Hansen her igaar. Tænk! Den kosted 10 Mark. Det smagte svært godt.“

„Hadde Di aldrig smagt det før da, Jansen?“

„Nei! Vil Di komme? Jeg har Hastværk, jeg maa paa Konservatoriet.“

Janson traved igjen paa Gulvet.

„Det kan jeg ikke svare paa saan med engang — hvad var det for en Hansen Di snakked om?“

Janson standset:

„Hansen? Brillant Fyr! Ung norsk Billedhugger, som kom med sidste *Olaf*, forfærdelig stærk,

synger udmærket, dyb Bass, og Di skulde bare kjende paa de Musklerne!"

„Aa, nei Tak! Jeg skal ikke ha' det saa godt," sa' Holst med sin dybe monotone Stemme.

„Forresten saa tar han ikke mig bestandig — men han er forfærdelig stærk den Hansen! Men Meyer, han er forresten fra Bergen."

„Aa, er han fra Bergen —" sa' Holst langtrukkent.

„Ja, jeg kan naturligvis ikke heller fordrage Bergensere; de er s'gu ikke rigtige Nordmænd. Det er et andet Folkeslag, men han kan jo være bra for sig alligevel, og han kan jo ikke noe for, at han er født der — ikke sandt? Forresten saa er han Handelsreisende! Ja, jeg kan naturligvis heller ikke fordrage Handelsreisende. De er forfærdelige, men han er ikke saan almindelig Probenreuter, det er for de allerflotteste Husene han reiser — og saa er det norske Varer han reiser med, Gammelost og Akkevit og saant, som han skal skaffe Indpas her."

„Hvor skal dette Selskabet holdes henne da?

„I Hotel de Rome."

„Det var da et forfærdeligt flot Sted, det har jeg nok ikke Raad til idag.“

„Jamen det skal ikke bli' mer end 3 Mark for hver, for Meyer kjender Værten. Men det burde jo være lidt flot iaften, for Meningen er, at vi skal stifte en norsk Forening, ser Di, bare for norske, og dette er Stiftelsesdagen, da skønner Di.“

„Er det koldt idag?“ spurgte Holst og trak en Cigar op af Brystlommen.

„Javist er det kalt ja! bikkje kalt! Men jeg fryser ikke, jeg fryser aldrig — jeg har bare Vaarfrak, som Di ser. Helst vilde jeg naa gaa uden. Men det ser saa tarveligt ud. Ja, vil Di nu komme iaften? Jeg maa skynde mig paa Konservatoriet.“

„Det kan jeg da virkelig ikke bestemme saa forfærdelig lang Tid iforveien.“

„Ha—ha—ha, det er jo iaften jo. Ja jeg siger, at Di kommer; Di maa komme. Alle Damerne i Pensionen er jo rent forlibte i Dem alt, endda de ikke kjender Dem, og jeg har paatat mig at skaffe Dem did, levende eller død.“

Holst hadde trukket frem sin lille Kniv,

hadde skaaret Tuppen af Cigaren, tændt den og røgte nu med langsomme Drag, medens han laa tilbage i Sofaen.

„Hvad er det for en Pension, Di snakker om?"

„Den borti Königrätzerstrasse — Damepensionen, kjender Di'kke den da?"

„Hvad er det for noen Damer, som bor der?"

„En Masse Norske! Fru Engh for Exempel og Frk Lehmann, de gaar begge to hos Kullak og spiller. Men de er ikke Kunstnerinder, de skal bare gi' Informationer, naar de kommer hjem. De taler saamye om Dem saa, Holst. De ved godt, at Di er en fæl Don Juan og saant og saa si'er de, at Di er aldeles forfalden til Absinth."

„Er jeg det ogsaa?" Holst begyndte at lave Ringe af Røgen.

„Ja — Fru Engh har selv set Dem sidde ganske alene i Wienerkaféen i Passagen og drikke en Absinth. Det skal jo være saa frygtelig farligt."

„For no' Sludder!"

„Jo — Fa'r sier ossaa det, at det er saa farligt, det er det, som ødelægger Franskmændene, sier han."

Holst lo. „Naa ja, saa maa det vel være sandt! Men, si mig, hvordan er de to Damerne?"

„Ja, det skal jeg si Dem. Fru Engh er en liden hyggelig koket Enke og Thora Lehman er svært tækkelig, og begge to er de prægtige Mennesker."

„Naa saa er de altsaa svært stygge."

„Fordi de er prægtige Mennesker? Ha—ha nei, ikke noe videre — ossaa er det jo *en* der som er forfærdelig vakker og umaadelig rig — det er Ragnhild Olsen. Hun skal bli ordentlig Kunstnerinde hun og saan som hun spiller! Ja, ved Di, hvad Kullak siger? Ja, han siger altsaa simpelthen bare det, at han aldrig har hat saan Elev. De skulde bare høre hende spille Maaneskinssonaten af Bethoven!"

„Jeg er ikke musikalsk," svarte Holst.

„Nei, det er jo sant! Uf, hvor det maa være ondt, ikke at være musikalsk, — jeg kan slettes ikke skønne hvordan Di holder ud det. Hvis jeg var umusikalsk, saa ved jeg ikke, hvad jeg skulde gjøre. Jo, den Maaneskinssonaten spiller hun storartet, brillant! hun er mye bedre end alle de tyske Eleverne til

Kullak, men komponere kan hun naturligvis ikke det Spøt. Aa nei — Fruentimmer kan ikke komponere ser Di. Alt Andet kan di lære og være med paa, men det faar di nok overlade til os, det san! Nu skal de høre Introduktionen til min Symfonie, som skal hede Johan Sverdrup —."

Han fo'r hen til Pianofortet, kasted sig paa Stolen, dundred løs og traadte paa Pedalen saa det rysted. Saa reiste han sig igjen pludselig.

„Det er den reneste Fremtidsmusik — jeg sværmer for Wagner naturligvis, gjør Di? Nei, det er jo sandt, Di er umusikalsk Di. Ragnhild skal spille den, naar den blir færdig. Men Di kjender jo Ragnhild, Holst. Hun sier da ialfald, hun kjender Dem."

Schirm reiste sig utaaalmodig, gik hen til Piefke, tog en Pensel og rettet paa en Sky.

„Kjender hende egentlig ikke," sa Holst, „har dandset med hende engang i *Foreningen* i Kristiania. Hun dandsed ganske godt."

„Hvad syntes Di forresten om hende, sig mig det da!" Jansen hadde opdaget et Speil over Pianofortet og kasted hurtige Sideblik i det, hver

Gang han gik forbi under sin Spankulering op og ned paa Gulvet.

„Aa, jeg syntes hun var kjedelig, naturligvis. Alle unge ugifte Damer er kjedelige, umulige og dumme. Lidt mer eller mindre kommer det ikke jo an paa.“

„Ha—ha—ha, naturligvis er de det, de er jo aldeles umulige,“ sa Jansen. „Si mig en Ting,“ han saa igjen fort i Speilet, „det er saamange, som siger til mig, at jeg ligner Wagner. Synes Di ogsaa det?“

Holst rysted paa Hoved: „Han med Baretten? nei, ikke Spor!“

„Ikke det? Det er saa svært Mange, som siger det til mig saa. Hør! Jeg tror jeg snart vil kjøbe mig noen nye Klær. Tror Di ikke det — vilde — at det vilde klæ mig —?“

„Jo ialfald er de svært stygge, de som Di har der, Di ser jo næsten ud, som om Di var Folkehøiskoleelev eller noe saant andet Vondt.“

Mon han nu ikke snart vil gaa da!

„Uf ja! Det er Vadmel hjemme fra ser Di! Men det gaar ikke an at gaa med det her, naar man vil frem. Det har jeg skrevet til Far og Far har strax sendt mig Penger. Far er brillant. Kjender Di Far?

Ja — a — a!

Men jeg mener personlig?

„Nei! Er han ikke Præst?“

„Aa jo det er han nok men — Han er forresten næsten Fritænker. Nu vil jeg kjøpe mig noen rigtig fine Klær af de aller aller fineste som jeg kan faa. Jeg vil gjerne ha dem saa som Deres; saa de sidder rigtig godt. Synes Di jeg burde ta' hel Dress?“ Han kasted et Blik i Speilet.

„Ja! hvorfor ikke — det kommer naturligvis an paa, hvad for et Tøi Di vælger, det.“

„Ja naturligvis — og skal ikke Buxerne være svært vide nedentil?“

„Jo — vist skal de det.“

„Ja Farvel da — Guten Morgen Hr. Schirm!“

„Guten Morgen!“ sa' Schirm, han var vendt tilbage til Bordet og sad bøiet over Tuschskaalen, som han nu rev ny frisk Tusch i.

„Guten Morgen Hr. Piefke,“ sa' Janson, han gik bort og saa paa hans Billede, „Jetzt haben Sie wohl bald ausgelernt?“

„Guten Morjen Hr. Janson!“ sa' Piefke med Hodet paa Skakke for bedre at opfatte Virkningen af det, som han malte.

„Ja — Adjø Adjø — jeg maa fly ellers

kommer jeg for sent paa Konservatoriet, det vilde bli første Gang forresten.“

Ude var han og hans unge spændstige Skridt tabte sig bortover Gangen. Et voldsomt Smæld af Entrédøren og det blev stille.

Holst hadde rejst sig, var gaaet hen til Vinduet og saa udover Königin Augustastrasse. Der dybt nede, henover det vaade Fortouget for Janson afsted og var allerede kommet et godt Stykke.

„Das ist nicht schlecht Hr. Piefke. Sie haben Talent.“

II.

Hotel de Rome.

Det var Aften. Hængelampen over Arbeidsbordet var netop tændt og hadde gjort det store gardinløse Vindue mørkeblaat.

„Du! Willst du mir heute Abend das Atelier überlassen? S' kommt ein Kunsthändler zu mir!" sa Schirm, han reiste sig fra Pianofortet, hvor han hadde siddet og spilt længe i Tusmørket.

„Ein Kunsthändler? Zu dir? und so spät?"

„Willst du, oder willst du nicht." Schirm hadde vendt sig mod ham og saa ham hvast ind i Øinene.

Holst forstod.

„Ja — natürlich! Sehr gerne!"

„Noen kalder det Kunsthandler," tænkte han ved sig selv, tog paa sig og idet han gik, sa' han:

„Ich komme also erst um 1 Uhr zurück!"

Han gik ned og bortover Hohenzollernstraze

i høi blank Hat og en lang elegant graa Vaarfrak, slank og stilig, men lidt rund i Ryggen og lidt kalvbent. Han skraadde tvers igjennem Thiergarten og fulgte de bugtede brede fugtige Grusgangene, halvt bedækket af nedfaldne visne Egeblade fra de høie Træer.

Altsaa husvild iaften!

Langsomt slentred han afsted og kom til Siegesalléen med den stygge Siegessäulen som raged op mod Aftenhimlen. Saa tog han en Benvei gjennem den sidste Del af Parken. Hundreder af Gasblus straalte paa den pragtfulde Plads foran Brandenburger Thor. Han gik igjennem de høie Buegangene, forbi Vagten, hvor Soldaterne uophørlig stod med Præsenter Gevær for de utallige Officerer, som passerte.

Unter den Linden var propfuld af Spaserende. Det var en deilig Aften. Skyerne holdt paa at fordele sig og Stjernerne titted frem indimellem. Langt borte op over de bladløse Lindetræer saaes Silhouetten af Frederik den Stores Rytterstatue.

Holst fulgte det høire Fortoug, hvor den egentlige Promenade var.

Det var igrunden svært vakkert med alle

disse røde, gule, blaa og hvide Uniformerne ind imellem detsorte! Gaslyset fra Lygterne og de store Butiksvinduerne faldt udover det levende, brogede Mylr.

„Nei! for en pragtfuld Buket — bare Violer og en hvid Rose midt opi." Han var standset foran en Blomsterhandel og drev saa videre.

„Nei! Sepaa den der!"

Det var jo ikke noen egentlig Skjønhed, men forelsket saa hun ud i den stygge lange Jødebengelen, hun gik med under Armen. Aa jo han kjendte nok til det. Her hadde han jo ifjor gaat mange Aftener op og ned og op og ned i det glimrende Lys, mens Antonette hadde holdt kjærlig og fast med begge Hænder over hans Arm, som var stukket ind paa Brystet ved den tredje Knappen i Vaarfrakken. Og derfor var den altid løs den Knappen.

Uvilkaarlig førte han atter Haanden ind paa sin gamle Plads. Det var ligesom Trykket af hendes to Hænder føltes igjen paa samme Sted. Stakkars Antonette!

Skulde han nu virkelig gaa hen i dette norsknorske Selskabet til Hr. Meyer og Hansen og hvad de hed fornoe. Det vilde naturligvis

bli' forfærdelig kjedeligt, men hvad i Alverden skulde han ellers gjøre af sig?

Kanske den lille Enken var noksaa morsom. Ragnhild Olsen var jo pen, det husked han. Hun var rigtignok en ung Pige og unge Piger var jo umulige, men der hadde ligesom været noget eget ved hende. Jo! han vilde gaa derhen.

Han bøied om Hjørnet til Friedrichstrasse, hvor der strømmed af Folk.

Der laa Hotel de Rome!

Han saa opover den glimrende Facade.

Det maatte vel bare være et lidet Loftrum eller Bagværelse de hadde leiet her vel.

En fin Portier, der mindst saa ud som en Gesandt stod midt i Porten mellem Marmorsøilerne.

Han bukked dybt og viste ham op af en bred Marmortrap med forgyldt Gelænder.

I anden Etage stod en Tjener med hvidt Bryst, tog hans Tøi og slog paa vid Væg begge Fløierne af den store Egetræsdøren.

Det var en pragtfuld stor Sal i Rødt med Guld. Lige ved Døren var opstillet i Rad 5 fine Tjenere i Snipkjoler.

„Dette gaar aldrig godt!“ tænkte han.

Inde i det elegante Rum stod en Klump skandinavisk udseende fortrykte Mennesker midt paa det bonede speilblanke Gulvet og saa ud som de var kommet op paa et Slot forat bese sig. Langs Siderne bag var dækket en lang Række Borde med pragtfulde Opsatser og Blomster. Alle Lysekronerne vare tændte.

„Aa! Det er jo Holst! Bravo! Bravo!“ Janson løste sig ud af Klumpen og kom rask imod ham. Han hadde svært sølede Støvler. Bagefter fulgte en lang tynd Rækel med Halvmaaneprofil, vide Buxer nedentil som næsten skjulte Støvlerne, dybt udringet Snip og lange Mansjetter, saa man knap saa Fingertupperne.

„Goddag, Goddag!“ raabte Janson. „Det var godt, De kom! Dette er Meyer, dette er Holst.“

„Goddag, Goddag! Velkommen!“ lød det paa kav bergensisk. „Maa'ke jeg faa Lov at præsentere Dem for det øvrige Selskab.“

Det er Hr. Holst! Frøken Lehmann — Fru Engh — det er Billedhugger Hansen — det er Kandidat Fasting — og det er Frøken Svendsen — det er Hr. Broch og det er Hr. Hoppe — allesammen norske!“

Frk. Olsen var her altsaa ikke. Tak Skjæbne! Holst bukked let og nonchalant.

„Men tør jeg spørre! Er ikke dette et storartet Lokale vi har faat da Holst?“ raabte Janson og slog ud med Haanden imod Væggen.

„Jo —“ sa' Holst og saa sig om, „men hvordan er det, kommer det ikke Flere end vi?“

„Jeg skjønner næggu' ikke, hvad der blir af alle de Andre, jeg“ sa' Bergenseren, han flytted sig urolig, „hadde jeg vidst, der vilde komme saa faa, aldri hadde jeg tat dette Lokale!“

„Ja Di burde rigtig tat et mere beskedent Lokale,“ sa' Fru Engh og svinget paa Queuen, „det er slets ikke det mindste hyggeligt dette.“

„Ja, det syn's jeg rigtignok ogsaa,“ sa' Frøken Lehmann og rysted paa Hodet i Takt med Ordene. „Jeg synes' rigtig det er mildest talt underligt.“

De talte Alle med lave Stemmer under Indtrykket af Rummets Høitidelighed.

Men med engang lød der en fuldtonende Gravrøst som gav stærk Gjenklang i den store Sal. Det var Billedhugger Hansen, en stor bredskuldret Fyr med bustet Haar og Skjæg som raabte:

„Vi burde, Faen brænde mig, heller ha'

kommet sammen paa en almindelig simpel Bule eller Ølkneipe, synes jeg. Det er naa min Mening om Tingen. Saa kunde vi jo ogsaa ha' faat Noe i Kroppen, som der var Forslag i!"

Hr. Meyer stod raadvild og saa sig om til alle Kanter og trak Øienbrynene op under sit fint friserte Pandehaar.

„Ja, e'de'ke det, jeg sier", klynked han, „naar Noen paatar sig at arrangere Noet, saa faar han bare Utak — det skal rigtig bli sidste Gang for mit Vedkommende — jeg tænkte, at paa Stiftelsesdagen — — —"

Holst hadde slængt lidt omkring, speilet sig tilfreds i de store Speilene og vigtig studeret et Par store Photografier af A. v. Werners „Schlachtenbilder", som hang midt paa Felterne mellem de kandelerte Søiler — og hørte borte fra de Andre: „Det er for galt." — „Hadde jeg vidst det." Nu nærmed han sig igjen Gruppen.

„Jamen nu faar vi da virkelig gjøre gode Miner og se til at more os lidt. Her er vi jo nu engang," sa' han med en behagelig Følelse af at være den fine Mand.

„Jeg tænker, vi sætter os jeg," sa' Hansen overdøvende alt Smaaskjænderiet, „jeg er saa

sulten, saa det Halve forsyne mig kunde være Fjerdeparten."

„Ja—ja—ja!" sa' Meyer, og blev paa engang Vært og smilende, „der kommer vel heller ikke fler, værsgo mine Herrer, ta' Damer tilbords!" Selv bukked han for Fru Engh, men Holst var allerede kommet ham i Forkjøbet og han blev nødt til at ta' den brystsvage Frk. Hoppe med den kolossale lysegule Haaropsats, hvoraf Haarulden titted frem.

„Kom naa Thora! Vil Di gaa med mig," sa' Janson og vilde ta' hende om Livet.

„Ingen Guttestreger, Odd!" sa' Thora værdigt og tog hans Arm. Broch tog Fasting leende under Armen.

Tilsidst kom Hansen alene vandrende med sine tunge Skridt.

De fyldte ikke mere end netop et af de 10 Borde.

Da de hadde sat sig, forsvandt Tjenerrækken henne ved Døren, bare En blev tilbage, en lang høitidelig udseende Mand med lange Wiskers. Han bød først rundt et Fad med Posteier.

De tog Servietterne, som var opstilled i de forskjelligste mærkelige Figurer udaf Glassene,

lagde dem paa Knæerne og begyndte at smuldre og tygge paa sit Rundstykke, mens de vented paa, at Fadet skulde komme til dem.

„De opholder Dem altsaa for Tiden her i Berlin, Di Hr. Holst,“ sa' Fru Engh pludselig smilende, mens hun med Gaflen delte en Postei.

„Ja,“ sa' han langtrukkent.

„Har Di været her længe da?“ fortsatte hun efterat ha' svæljet.

„Aa — et Par Aar!“

„Synes Di om Dem her da? Tænk jeg savner Norge saa forskrækkelig.“

„Nei — det gjør jeg slet ikke.“

„Fy! Det er rigtig stygt af Dem, Hr. Holst!“ Hun tog ligesom fornærmet paa sin Postei Nr. 2.

Nu bød Tjeneren rundt for anden Gang.

„Hør!“ sa' Meyer hviskende og bøiet sig fremover. „Jeg troer næsten ikke, det gaar an Andet end, at vi drikker lidt Vin. Skal vi ta' en tre fire Flasker Burgunder sammen — allesammen?“ Han saa sig spørgende rundt hele Bordet.

„Jeg vil ha' et ærlig Glas Øl og en tysk Dram, for der er vel ingen norsk at faa,“ sa' Hansen nede for Bordenden. „Vin er noe

Fanteri. Det smager jo ikke Noe af det — ossaa skal det jo være saa dyrt saa!“

„Jeg vil ossaa ha’ Øl!“ sa’ Fasting ved Siden af ham.

„Nei, jeg har da slettes ikke Raad til at drikke noe Vin“, sa’ Frk. Lehmann, og nipped til et Glas Vand, hun hadde skjænket sig, „hadde jeg vidst det, at der skulde bli’ Tale om saane Extravagancer — saa — — —“

Frk. Hoppe saa sig forskrækket om.

Fru Engh sa’, „Burgunder var svært godt — men — — —“

„Jo!“ kom det endelig fra Holst, dæmpet og afgjørende. „Der kan aldeles ikke være Tale om Andet, vi maa drikke Vin — ellers blir vi simpelthen kastet ud“. Men hvordan skulde det gaa med de 30 Reischmark, de sørgelige Rester af det Schäfferske Legat, som han hadde i Lommen, det tænkte han bekymret paa, mens han tørred sine Knebelsbarter omhyggeligt med Servietten, som endnu var ornamentalt krøllet efter den pene Vifteformen, den hadde hat.

Holst tog Vinkortet, der stod og skrævet med Benene indmellem Glassene.

„Nei, hadde jeg vidst dette“, mumled Thora

Lehmann og saa mørkt ned i sin Tallerken. „Hadde jeg bare anet det.“

„Kan vi ikke ta’ en svært billig Vin da,“ sa’ med engang Janson, som om han fik en lys Idé og gav sig til at hviske med Thora.

„Den kan jo drikke Vin, som vil ha’ Vin,“ kom det nedefra, bag den store Sølvopsatsen, hvor Hansen sad. „Jeg vil ha’ Øl.“

„Jeg ossaa!“ sa’ Fasting.

„Hr. Oberkellner! bringen Sie mir eine Flasche Chambertin“, sa’ Holst, som længe hadde søgt paa Kortet, i en Tone, som om det var hans sædvanlige Drik til Maden.

„Gleich!“ svarte Opvarteren og bukked.

„Mir auch eine von demselben“, raabte Meyer. „Gleich“, sa’ Opvarteren automatisk og bukked.

Nede fra Bordenden hørtes hele Tiden Hansens stærke Stemme.

„Saa Di liker Dem virkelig saa godt her i Berlin? At Di har kunnet være her saa længe. Tænk! Jeg er rent syg af Hjemve jeg. Men det er nu Noe rent Andet, naar man er Maler naturligvis. Gud, hvor jeg synes det maa være aldeles deiligt at være Maler Di! Og saa dette Kunstnerlivet, som de lever da! Men det maa

vist være forfærdelig vanskeligt at være Maler, ikke sandt. Sig mig, hvad er det egentlig, som er det vanskeligste, Di. Er det ikke Farveblandingen?" sa' Fru Engh, mens hun laved en Kugle af Brød og saa op paa ham med et uskyldigt spørgende lyseblaat Blik i sit runde Enkeansigt.

„Nei" — svarte Holst trevent. „Det er Altsammen lige vanskeligt, kan Di vel vide. Skulde det være Noe saa maatte det vel være Tegningen da ialfald."

„Tænk, jeg synes ligesom det maa være Farveblandingen, synes ikke Du ossaa Thora?"

„Joda! tænk at finde Rede i alle de Farverne da! bare at finde Rede i dem. Men det maa være forfærdelig morsomt, naar man kan gjøre noe som er pent. Men nu skal det jo være stygt Altsammen. Jeg maa rent ud sagt si' det, at *jeg* sværmer ikke for Klattemaleriet, *jeg* for min Part!"

„Jeg heller ikke!" sa' Fru Engh ivrig.

„Chambertin!" lød det med det samme bag hendes Øre med dyb lav Røst, og Opvarteren skjænked i, mens han holdt i Hanken af den lille Kurven, som Flasken laa i.

„Nei, nu har jeg aldrig set paa Magen,“ ropte Odd. „Ha—ha—ha!“

„Det er for at den ikke skal rystes.“

„Nei, det er for affekteret.“

„Chambertin!“ og han gik videre og skjænked og gjentog ved enhver: „Chambertin“.

Holst tog sit Glas og bøjed sig for Fruen.

„Deilig!“ sa’ hun og satte Glasset ned, da hun hadde drukket. „Aldeles deilig!“

„Skaal Thora!“ ropte Odd og hæved Glasset højt.

„Skaal Odd.“

„Aa den er saa god!“ sa’ Fru Engh.

„Ja den er saa deilig,“ sa’ Thora.

„Skaal Thora.“

„Skaal Emilie. — Mon hvad dette er for Slags Fugl da?“

Opvarteren holdt et stort Fad ned imellem hende og Holst.

„Jeg tror det er Hjærpe!“

„Den som nu kunde finde sig et rigtigt godt Stykke,“ sa’ Holst.

„Se her! jeg skal hjælpe Dem, det der er Bryst, ta’ det Di!“

Det blev en liden Pause, mens de gav sig til at skjære op sine Stykker. Gjennem Gafler-

nes og Knivenes Klirren mod Tallerkenen hørtes nede fra Bordenden bag Blomsteropsatsen Hansens dybe Brummen

„Si' mig Holst!“ sa' Fru Engh tyggende, „det er en Ting som jeg maa spørge Dem om, det er en Ting som jeg saa gjerne vilde vide.“

„Spørg væk De Frue.“

„Er det virkelig sandt at De har vært saan ordentlig Sekundant, som de kalder det — i en veritabel Duel hernede. Gud hvor det maa ha' vært intressant.

„Det er vel Janson som har fortalt Dem det kan jeg tænke,“ sa' Holst smilende. „Jeg betrodde ham det under dybeste Tausheds Løfte.“

„Aa Gud,“ sa' Fru Engh og saa forfærdet hen paa Janson, „nu har jeg vist gjort noe galt ossaa. Jeg lovte ossaa ikke at fortælle det til Dem, at han hadde fortalt det.“

„Ja!“ svarte Holst langsomt og læspende og skarrende, „det er jo ikke saa farligt.“

„Er det sandt da?“

„Ja det vil si' — det blev jo ikke noe af Duellen, for jeg fik den bilagt.“

„Aa det var da rigtig godt, det var da rigtigt deiligt at Di fik den bilagt, for ellers hadde det

jo vært fælt for Dem siden. Men det fortalte ikke Odd — det at den var bilagt."

Holst smilte. „Nei det er jo rimeligt. Da hadde det ikke vært saa interessant da."

„Men Holst," sa' Fru Engh igjen og saa ham alvorlig op i Øinene, „jeg maa rent ud sagt si', ja jeg taler rent ud af Posen. De maa undskylde, men — jeg kan ikke forstaa at De virkelig vilde være med paa saant."

„Hvorfor det da Frue?"

„Hvorfor — men Gud, Dueller er jo noe forfærdelig noe jo — det — det — er jo ukristelig desforuden — det er jo noe Tøv — noe græsselig Humbug — jeg ved ikke hvad jeg skal kalde det jeg."

„Undres rigtig, om vi ikke skal ha' noe Syltetøi til dette herre jeg," sa' Thora.

„Nei — det skal vi vist ikke," svarte Odd haanligt, „og jeg maa si' jeg liker mye bedre saan Sos som vi bruger hjemme."

„Saan Rypesos med Fløde i?"

Holst bøied sig igjen over til Fru Engh.

„Det er bare Mangel paa Civilisation Frue, naar vi ikke har Dueller i Norge."

„Uf nei! Nu skal jeg bevise Dem, hvorfor det netop er saa civilisert at vi ikke har det:

For det Første: saa er det ukristeligt at duellere og for det Andet: saa er det stygt — og for det Tredje: saa vinder ofte den, som er stærkest over den, som er svagest."

„Jamen hvorfor skal endelig den, som er svagest vinde over den, som er stærkest da?"

Thora, som hadde hørt paa det sidste af Samtalen, bøied sig frem og sa' med Vægt:

„Nei da, Emilie det er ikke saan. Men nu skal De høre, Hr. Holst. Den som har Ret kan i en Duel let komme til at bli' dræbt eller saaret foruden det, at han er blet fornærmet og det er uretfærdigt."

„Ja det er Død og Pine sandt! Skaal Thora!" raabte Janson.

„Skaal Odd!"

„Jamen maa Di ikke indrømme dette, Hr. Holst?"

Gud hvor han kjedet sig, hvorfor i alverden var han gaat herop!

„Jo — jeg kan gjerne indrømme det naturligvis. Men jeg vilde bare ønske, at vi hadde Dueller i Norge, saa var ikke alle Folk saa raa og uforskammet, som de er. Der blev ikke sligt evindeligt Kjæftesmælderi mellem Mandfolk, som om de var gamle Fiskekjærringer, Mundhuggeri

og Skjældsord og Injurier uden Følger. Der maa da være lidt Forskjel paa Mandfolk og Fruentimmer. En Mand maa da vænne sig til med sin Person at kunne staa inde for sine Ord i hvert Øjeblik, først da er han en Mand. En Mand der render som en liden Gut hen og sladrer til Justitsen, naar En har fornærmet ham, det er ingen Mand."

Gud! hvor han sad og præked! tænkte han midt indimellem Ordene — akkurat som om han *selv* var mere Mand, akkurat som om han *selv* med sin Person. — — — — „Nei, det er demoraliserende," tillagde han høit med et Præg af Indignation i sin ellers rolige Stemme.

„Bier! Bier!" tordned Hansen i Øret paa Opvarteren dernede.

Odd, Thora og Fru Engh sad tause og hørte paa Holst. Opvarteren bød rundt Ost og Smør.

„Der er s'gu Noe i det," raabte Odd. „Holst har naturligvis Ret. Skaal Holst! Vi maa ha' indført Dueller i Norge. Jeg skal snakke til Far om det!" Han hadde rejst sig og gik hen til Holst.

„Sig mig Holst! Er Di af Dem, som synes, at det er saa svært uforskammet af yngre Folk at foreslaa Dus med ældre."

„Aa nei! uforskammet kan det da aldrig bli'!“

„Vil Di synes — Vil Di drikke Dus med mig?“ spurgte Odd med et friskt ungt elskværdigt Udtryk i sit aabne Ansigt.

„Ja gjerne,“ svarte Holst. „Er der noe igjen?“

„Jo det er meget igjen paa den andre Flasken.“

Holst reiste sig med sit fyldte Glas, de slynged de høire Arme i hinanden og drak tilbunds, derpaa slap de Taget, tog Glassene i venstre Haand og trykked hverandres Hænder.

Damerne hadde hele Tiden iagttaget Handlingen med stor Interesse.

„Men vilde Di da virkelig selv duellere?“ spurgte Thora med en Mine, som en Undersøgelsesdommer.

„Jeg ved ikke, om jeg vilde udfordre noen selv — dertil udkræves en Masse Energi, som jeg vist ikke har, men ihvertfald vilde jeg aldrig si' nei, hvis jeg blev udfordret.“ — Gud hvad er det for noe Sludder jeg sidder her og siger? tænkte han ved sig selv, mens han saa Thora fast ind i Øinene.

„Jeg synes slet ikke man burde svare paa en Udfordring engang,“ sa' Fru Engh.

„Jo, jeg svarer altid paa en høflig Henvendelse!“

„Er slige Udfordringer da holdt i en høflig Tone?“

„Særdeles. Sig mig skal vi ikke drikke Kaffen her ved Bordet, saa slipper vi at flytte, det er meget hyggeligere.“

„Ja det har Du Ret i,“ ropte Odd, „det er meget hyggeligere. Bravo!“

Et skinnende Sølvkaffeservise paa et Sølvbræt blev sat paa Bordet og et Lys til Cigarerne.

„Skal *jeg* skjænke eller vil Du være Husmor, Thora?“ spurgte Fru Engh med den sædvanlige Damelatter.

„Nei skjænk Du, Du er Frue?“ svarte Thora med den samme Latter.

Lille Fru Engh rejste sig og skjænked med sin runde hvide lille Haand med Gifteringen paa og et lidt værdigt og lidt smaapigeagtigt Smil halvt i de fine Kopper.

„Har De hørt noe Nyt fra Norge, Hr. Holst?“ spurgte Thora.

„Aa nei jeg faar saa sjelden Brev“, svarte han med et træt Udtryk, „for jeg gidder aldrig skrive selv.“

„Fy det er rigtigt stygt af Dem, at De ikke skriver til den søte Søstern Deres — Jeg kjender hende godt.“

„Ja det er vist det.“

„Men jeg skal fortælle Dem noe Nyt, som vist vil interessere Dem. Gjorde ikke Di engang stærkt Cour til den vakre Frøken Bull?“

„Joda i høi Grad.“

„Tænk, hun har git en Kurv til Fredrik Møller, Søn til den rige Møller i Karl Johansgade. Han skal være saa forfærdelig fortvivlet — det er saant et pent og velopdragent ungt Menneske. Tænk, hvor dom hun er!“

„Aa kjender jeg Fredrik Møller ret, saa trøster han sig nok og hvis ikke, saa kan han jo bare holde paa at fri et Par Gange til, saa gir hun sig, hvis hun ikke har en Anden i Kikkerten, men de voxer ikke paa Træer hjemme nu de, som vil givte sig og hun har jo ingen Penge.“

„Uf! saan som Di snakker da, Holst!“ sa' Fru Engh. „Tror Di ikke paa Idealiteten!“ Hun hadde lidt vanskeligt forat si' Ordet.

„Jeg skal si' Dem Frue. Jeg tror ikke paa Kurver.“

„Hvad mener Di med det? Tror Di ikke paa Kurver?"

„Naa har jeg hørt det me'," sa Thora med sammenknebet Mund og glemte at drikke af Koppen, hun hadde først halvt til Munden.

„Nei det gjør jeg ikke, der existerer ingen Kurver."

„Existerer der ingen Kurver!!" ropte de to Damer i Munden paa hverandre.

„Nei! Det vil si' — ingen endelig, alvorlig ment Kurv! En Dame kan nok si' nei en Stund, hvis hun har noe Bedre i Sigte, skjøndt meget bestemt og afgjørende gjør hun det ikke. Og hun afskjærer aldrig Vedkommende alt Haab. Men hvis han holder paa og der ikke kommer nogen Anden, som det sædvanligvis ikke gjør, saa tar hun ham s'gu, med andre Ord: Absolute Kurver existerer ikke."

„Nei nu har jeg aldrig hørt paa Magen!"

„Det er det mest uforskammede, jeg har hørt."

„Det er det mest mandfolkeagtige, jeg har hørt."

„Jeg skal si' Dem en Ting, Frue, det er bare noe Damerne har fundet paa forat forhøie sit Værd, dette med Kurver."

„Naaja jeg vil ikke tale om alle de Kurver, som andre kan ha git," sa Thora ret i Ryggen og i en Tone, som viste, at hun dermed sigtet til sig selv, „men jeg vil bare nævne en saan En, som Ragnhild."

„Hvilken Ragnhild?"

„Ragnhild Olsen!"

„Aa Gud ja, aa Gud! Hun gjør jo ikke andet end at uddele Kurver. Men hun er jo et Menneske for sig selv," sa' Fru Engh.

Se saa, tænkte Holst — nu maatte der vel være kommen lidt Liv i Butikken! og han fortsatte overlegent:

„Der kan Di se — hun er et aparte Menneske — siger Di selv, og alligevel er jeg sikker paa at Enhver af hendes Stand, som har Næsen midt mellem begge Øinene og forresten er, som Folk er flest, vil kunne faa hende ved Udholdenhed."

„Nei! Noe saa frækt! Hun som er saa hævet over Alt — hun er en stor Kunstnerinde Far. Hun som er en saan Karakter, Di kjender hende jo selv."

„Ja — jeg synes hun er ganske søt."

„Søt! Tænk han siger, hun er søt!"

Der skjød Lyn af deres blonde Øine, men de

var i høi Grad optaget og bøied sig over mod ham og glemte at drikke Kaffen. Han sad tilbagelænet i sin Stol, røgte langsomt med et halvt lidt skjævt Smil under den lange blonde Knebelsbarten og en Mængde Striber i Straaler ud fra Øiekrogene.

Nu begyndte det at bli Morro.

Nederst ved Bordet lød uafladelig Hansens dybe Stemme som et Akkompagnement.

Odd sat og gjorde lange Øren.

Men Thora retted sig, nu hadde hun fundet paa, hvad hun skulde svare:

„Det kan gjerne være, Di har Ret Hr. Holst, og at Enhver vilde kunde beseire hende tilsidst, men en Undtagelse ved jeg, og det er, at Di, selv om Di forsøgte 100 Gange, ja ikke om Di fridde 1000 Gange vilde faa Ja hos Ragnhild Olsen, skjønt — Di har Næsen mellem begge Øinene.“

„Jeg skal paata' mig at være forlovet med Ragnhild Olsen paa to Maaneder jeg,“ sa' han langsomt og roligt med læspende Stemme og blæste en lang Røgstribe ud.

Der blev et Øiebliks Pause deroppe.

„Nei — nu — nei —“

„Nei — jeg siger Dem —“

„Ha — ha — ha — ha!"

„Ja — skal vi vædde da? Røger ikke Damerne en Cigaret forresten?"

„Aa nei Tak, vi er ikke af dem, som røger! *Vædde*? ja det skal jeg rigtignok gjerne det. Der er nok ikke meget at resikere ved det, san!"

„Jeg vil ossaa gjerne vædde, hvad det skal være," sa' lille Fru Engh, Øinene straaled af Interesse og Spænding over dette Uvante og Udsigten til det som senere vilde ske.

„Det er ikke værdt," sa' Holst, „at vi vædder saa høit, det vil falde Dem vanskeligt kanske, da om to Maaneder, og jeg vil ikke plyndre Dem. Lad os si' 6 Dusin Østers og to Flasker Champagne f. Ex."

„Ha—ha—ha!"

„Men en Betingelse stiller jeg: Ingen maa fortælle Frk. Olsen det allermindste om dette."

„Naturligvis!" svarte Thora, „ikke et Ord, ikke et Ord, Emilie!

„Nei, det falder jo af sig selv. — Desuden løber *jeg* aldrig og fortæller saadant — jeg. Det vilde jeg *aldrig* gjøre, selv om jeg ikke hadde lovt det."

„Naa det er godt, for Di forstaar, at da er det mig umuligt at greie det.“

„Naa, Di indrømmer altsaa, at der findes en Umulighed,“ sa' Thora triumferende.

„Nei, jeg mener bare, at da maa jeg ha' længere Tid, da behøver jeg mindst 3 Maaneder.“

„Ha—ha—ha!“

„Ja—ja,“ sa' Thora, „Ret skal være Ret, det er et rimeligt Forlangende! Men Di kan være ganske rolig, vi kommer ikke til at si' Noe. Gjør vi vel, Emilie?“

„Nei langtfra!“

„Ja gi' mig først Haanden paa det, Beggeto! Æresord!“

De lo og rakte ham Hænderne. „Æresord“ svarte de.

„Saa nu skal vi vædde, er det med Dem Frue? vel.“

„Jeg skal slaa af, jeg skal slaa af,“ ropte Odd, sprang op og slog af.

„Det skal bli morsomt at se, hvordan Di vil bære Dem ad!“ sa' Thora.

„Det er ikke sikkert, Di faar se stort til til det Frøken, jeg lægger hemmelige Miner og ber hende strax ikke fortælle Dem noe. Først

idag om to Maaneder blir det deklareret. Hvad er det for en Dato idag?"

„Det er — la' mig se — jo det er den 17de."

„Naa, altsaa den 17de Januar, da udløber Væddemaalet."

„Og den 18de er Betalingstermin." „Ja, ja!"

Det var ligesom de to Damers Stemning var blet lidt mildere, efterat de hadde tat ham i Haanden og befandt sig i et stort Komplot sammen. Noget morsomt vilde der nu ihvertfald hænde. Enten fik han en Kurv og det var frygtelig interessant at gaa og se paa, hvordan det udvikled sig, eller ogsaa tog hun ham, og saa var det jo en Forlovelse. Saa var Ragnhild forlovet, og det var ogsaa en Begivenhed. De skulde nok lægge nøie Mærke, det kunde han stole paa — det skulde nok ikke lykkes ham at arbeide i det skjulte.

„Skal vi nu ikke betale og gaa. Klokken er 10, saa kunde vi endda gaa ind i Café Bauer?" spurgte Meyer.

„Jeg synes det naa er paa Tiden at gaa paa en orntlig Ølkneipe," ropte Hansen og saa sig om i Salen. „Jeg liker mig ikke paa disse fine Stederne!"

„Uf, hvor raa han vist er!" hvisked Fru

Engh til Holst, som smilte og trak lidt paa Skuldrene.

„Hr. Oberkellner! bitte bringen Sie die Rechnung.“

„Sofort, mein Herr!“

Han bragte et stort Dokument paa en Tallerken.

Meyer tog den, kastede et flygtigt Blik paa det nederste og blev siddende taus og se paa det.

Alle betragtede ham.

„Er det for meget?“ spurgte Thora urolig.

„Ja — jeg ved ikke — jeg synes, det er lidt meget.“

„Husk paa, at vi to har hver vor Flaske, som skal trækkes fra,“ sa' Holst.

„Ja — men alligevel.“

„Hvor meget er det da?“

„Aa nei — naar jeg tænker efter, det er ikke saa meget heller igrunden, kanske lidt vel høit, men – det blir altsaa — lad mig se: ni i — det blir akkurat 20 Reichsmark paa hver.

„Tyve“, lød det i samme Nu fra flere Hold.

„Hvad er det Di sier?“

„Tyve Reichsmark!“

„Faar jeg se!“

„Mærkelig Arrangement!“

„Jeg har ikke mer end 3.“

„Faen!“

„Jeg har 4,50.“

„Hadde jeg vist det!“

„Jeg trodde Di kjendte Værten!“

Opvarteren stod der urokkelig og iagttog alle Hoderne, bøiede sammen over Regningen.

„Det maa være Bedrageri! Lad os regne sammen.“

„Nei, det er rigtigt — jeg har allerede gjort det.“

„Vi har jo Ingenting faat!“

„Det er rimeligt at denne Salen maa koste Penge,“ sa' Holst og lagde sine 30 Reichsmark paa Tallerkenen.

„Ja, lad os saa se hvad vi har alle sammen af Penge.“

Meyer gav sig til at skrive op alle Navnene og tog imod de smaa Summer, som indløb.

„Uf nei! Uf nei! Hvor leit dette var da!“ sa' Fru Engh. „Jeg synes alt saant er saa leit saa!“

„Hadde jeg vidst dette, saa kunde jeg gaat i Bilses Konsert isteden, som jeg tænkte

paa, hadde ikke Ragnhild hat Hodepine, saa skulde vi gaat sammen,“ sa’ Thora.

„Jeg skulde ogsaa været med, aa gid vi hadde gjort det,“ sa’ Fru Engh, tog op 3 Reichsmark og la’ hen til Meyer. „Ja hadde jeg bare vidst dette!“

„Den Hodepinen fik hun fordi hun vilde sitte for aabent Vindu igaar, som jeg raadde hende fra. Hadde hun bare fulgt mit Raad, saa havde ikke dette hændt. 20 Reichsmark tænk alt det man kunde faa for dem. Og saa flaut som dette er! Det er en ren Prostitution, hvis vi ikke faar det sammen — for os som Norske!“ sa’ Thora.

„Det værste er, at vi ikke faar Lov til at gaa! Vi kommer til at bli siddende her i Nat. Jeg foreslaar, at vi sætter Meyer i Pant her. Han kjender jo desuden Værten,“ sa’ Holst og lo.

„Uf nei hvor leit dette var da!“

Odd hadde reist sig op og stod bøiet over Meyers Ryg og læste paa Regningen.

„*Næi — næi*!“ skreg han med engang og gjorde en Runde paa Gulvet.

„Hvad er der paa færde.“

„Det *ær* for galt — disse fordømte Tyskerne!“

„Naada — hvad er der naa?“

„Se der!“ Han for hen og pegte paa Overskriften.

„Der *schwedische* Verein! — Det er for galt — altid denne Ydmygelse! Vi er Nordmænd og ikke Svensker.“

„Aa pyt!“ sa' Fru Engh, „det kan vi ikke tænke paa naa.“

„Det er jo heldigt, saa prostituerer vi ikke Nationen. Naa hvorledes stiller Resultatet sig,“ spurgte Holst!

„Naar jeg lægger til 40 Reichsmark, som jeg har, saa mangler vi 60 Reichsmark. Vent lidt, nu skal jeg gaa ind og tale med Værten og høre om jeg ikke kan komme og betale det imorgen.“

Han reiste sig og gik ud med lette Skridt.

Selskabet blev siddende fortrykt ved Bordet.

Opvarteren stod som en Automat ved Døren og strøg en Gang imellem sine lange Whiskers.

„Der staar jo et Flygel — kan Di ikke spille lidt for os imens, Fru Engh, forat opmuntre Gemytterne,“ sa' Holst.

„Jo gjerne,“ sa' den lille Fruen og reiste sig.

„Spil noe norsk!“ ba' Odd.

Snart klang Nordraaks Ouverture til Maria Stuart gjennem Salen.

Midt under den kom Meyer ind igjen. Alles Blikke var hæftet paa ham, Fru Engh vendte sig rundt paa Pianofortestolen. De saa paa Ansigtet at Anmodningen var afslaaet.

Og han, som havde sagt, at han kjendte Værten!

„Neimen Du store Gud, hvad skal vi gjøre da!“

„Neimen — —!“

„Nei, noe saa forfærdelig har jeg da aldrig været ude for!“

Alles Forbittrelse vendte sig mod Meyer.

„Jeg har et Forslag!“ sa' Meyer.

Alle flokket sig sammen om ham.

„Er der Noen, som bor her i Nærheden?“

„Ja jeg,“ sa' Fasting.

„Kan'kje Di gaa eller ta' en Droske paa Foreningens Regning og kjøre hjem og hente Penger — saa faar Di dem igjen imorgen?“

„Jo — det kunde jeg nok, men jeg tror ikke jeg har saamange. Jeg har nok Penger,“ tilføied han ilsomt, „jeg har skrevet efter dem, men de er ikke kommet endnu.“

Thora og Fru Engh hadde sat sig ned og stirred resigneret fremfor sig.

„Men jeg tænker, jeg kan faa laane af min Værtinde; ja nu skal jeg skynde mig, bare jeg ikke blir stoppet i Trappen.“

„Jeg skal følge Dem ud,“ sa’ Meyer.

„Ja det er bedst Di gjør det, Di, som kjender Værten,“ sa Holst, „men Hr. Fasting, nu maa Di ikke bli’ borte med det samme, og la’ os i Stikken. De maa komme tilbage og dele Deres Landsmænds Skjæbne.“

„Aa ja — De behøver ikke at være bange!“ svarte Fasting lidt usikker om han skulde være fornærmet eller ikke over denne Bemærkning. Han og Meyer gik.

„Naa nu haaber jeg da rigtig det faar en Ende. Lad os ta’ paa os Tøjet,“ sa’ Thora til Fru Engh.

„Ja la’ os det,“ svarte hun med et Suk.

„Spil nu lidt for os forat fordrive Tiden,“ sa’ Holst.

Meyer kom ind igjen — han hadde bragt Fasting helskindet ned af Marmortrappen.

Fru Engh rusled i Hat og sort Plydses Vinterkaabe, hen til Flygelet, og la’ Muffen oppaa Laaget.

„Hva' skal jeg spille da," spurgte hun lidt klynkende.

„Spil en Française," raabte Holst, „saa dandser vi."

Hun spilte.

Men Forslaget vandt ikke Bifald, og de blev siddende rundt om stille i sit Yttertøi.

Françaisen klang trist gjennem Salen. Den stilige Opvarter stod ved Døren.

„Jeg tror ikke han tør ta af Bordet, for han er ræd vi skal rømme," hvisked Thora.

Saa slutted Fru Engh med et Par matte Akkorder, og nu hersked fuldstændig Stilhed i det store elegante Rum.

„Tænk jeg tror virkelig han blir borte."

Endelig gik Døren op, Fasting traadte ind, smilende.

„*Victoria*!"

„Naa det var dejligt, lad os saa se til at komme bort herfra snarest muligt."

„Ved De, hvor jeg fik dem henne. Min Værtinde var ikke hjemme nemlig — her inde i en Tingeltangel ved Siden af hos en liden sød svensk Sangerinde, som jeg kjender", hvisked han til Holst, da de gik ned.

Saa fulgte Odd og Holst de to Damer hjem

til Pensionen i Königgrätzerstrasse, og de hadde hele Tiden opholdt sig over, hvor ubehageligt denne Pengehistorie hadde været. Saa var de to Damerne gaaet op af de 5 Trapper til Pensionen. Oppe paa Gangen sa' de Godnat.

„Godnat da!"

„Ja — Godnat da!"

Men Thora ble staaende lidt, hun saa at Fru Engh gik forbi sin Dør.

„Vil Du ind til Ragnhild?"

Hun standset lidt ærgerlig.

„Ja jeg tænkte det."

„Det syns jeg rigtig ikke, Du skulde gjøre nu saa sent."

Fru Engh standsed.

„Ja — ja, la' os da!" sa Thora. „Men husk, hvad vi har lovt ikke at fortælle — det om Væddemaalet."

„Nei naturligvis — jeg vil bare ind og si' Godnat til hende jeg. Jeg lovte det."

Thora følte Braadden. Hende hadde hun ikke bedt komme ind og si' Godnat, — men ind vilde hun nu — de aabned langsomt Døren og gik ind, der var Lys!

Ragnhild laa der i sin hvide Seng med det store sorte Haaret rindende ned om det fine blege, lidt fyldige Ansigt med de mørke Øinene i. Altsammen var hvidt undtagen Haaret og Øinene. Hun hadde en kruset Strimmel øverst i Halsen paa sit Natlinned. Haanden var ogsaa hvid og lidt fyldig og laa oppe paa Lagenet, og to Diamantringer glimted paa Lillefingrene. Det bløde Lys og de bløde Skygger fra det ene halvt udbrændte Lys paa Bordet ved Siden af faldt henover hende. En Bog som hun hadde læst i laa omvendt med Permen og Ryggen op, — en fedtet Perm med et Leiebibliotheksnummer paa Ryggen.

De to ældre Damer hadde kysset hende halvt ærbødigt, og spurgt hvordan hun hadde det og sat sig paa to Stole foran Sengen.

Hun laa og ærgrede sig, fordi hun var blet hjemme, hun hadde jo hat den mest brændende Lyst til at gaa. Hvorfor var hun da ikke gaat med — hun vidste det ikke selv — hun hadde jo ofte saane Luner — Lyst til at gjøre netop det, hun ikke hadde Lyst til. Hvorfor vidste hun ikke — sandsynligvis forat plage noen, om ikke andre, saa dog sig selv. Nu f. Ex. holdt Spørgsmaalet om, hvordan der

hadde vært, hvem som hadde vært der, og om de hadde dandset, paa at styrte ud af hende. Men hun vidste jo, at de to sad der fuldproppet og bare vented paa et Ord, og at hendes Mangel paa Interesse ydmyged dem — og derfor sa' hun bare, at den Bogen var ganske forfærdelig morsom og spurgte om de hadde forberedt sig ordentlig til Kullak imorgen, og at hun syntes, de kom tidlig hjem.

Thora holdt sig og sa' tørt, at hun endnu hadde to Timer imorgen til at øve sig paa, men lille Fru Engh kunde ikke — hun hadde en Følelse som hun skulde gaa istykker — og da det kom, kom det fort i en rivende Fart.

„Aa Du søte Ragnhild, Du kan tro Du har været heldig som ikke var med — der var var rædsomt Du“ — og hun fortalte omstændelig om Pengeforlegenhederne.

Ragnhild hadde reist sig op paa Albuen og hendes store mørke Øine med de lange Øienhaar saa ligegyldigt udfor sig i det halvmørke Værelse. Det sorte bløde fine Silkehaar ligesom silte nedover det hvide Natlinned som hæved sig regelmæssigt i en fyldig Runding. Haanden med Diamanterne legte skjødesløst med en Snip af Lagenet.

Saa hadde de i Munden paa hverandre fortalt om alle Fortrædelighederne og om hvad de hadde spist og drukket og om Holst og at han hadde været Sekundant. Saa var de pludselig standset, hadde set paa hverandre og der var aldeles stille derinde i den unge Piges Soveværelse, som var opfyldt af en fin svag Duft af *nyslaat Hø*.

Hun hadde hat Lyst til at spørge om Holst, spørge om han hadde talt om hende, om han hadde spurgt efter hende. Hun vilde gjerne han skulde sagt, at hun var pen. Det var det Eneste, hun gjerne vilde. Ikke fordi hun var indtat i ham, nei uf! Hun var nok ikke indtat i Noen hun, bare i sin Kunst, men han var da lidt ældre og en fin Herre, som hadde været meget med overalt og som saa frygtelig kræsen ud — og nu var hun kjed af disse Jyplingerne der i Pensionen, som gik og beundred hende, Odd og de andre smaa Akademikerne med skidne Snipper og sorte Negler og uklippet Haar. Hun vilde gjerne Holst skulde synes hun var vakker, ialfald hadde hun Lyst til at faa vide *om* han gjorde det Nei hun vilde ikke spørge — det kunde hun jo slet ikke spørge om naturligvis — hun vilde ikke spørge noenting om ham —.

Men kunde ikke de to gamle Hurpene gjerne fortælle noe af sig selv — det var jo derfor hun var blet liggende vaagen saa længe med den kjedelige Bogen.

Hun forstod, da de pludselig standset, at der var noe, de ikke vilde fortælle — men hun vilde ikke gjøre dem den Glæde at spørge. — Hun laa derinde i sit sorte Haar og stirred ligegyldigt fremfor sig med sit sorte Blik.

Nei! de vilde ikke sige noe. Ihvertfald turde ikke den Ene sige noe, saalænge den Anden sad der, for hvis det skulde ske saa vilde enhver af dem selv fortælle det og da under dybeste Tausheds Løfte. Men det skulde naturligvis ikke fortælles. Ingen af dem vilde gaa før den Anden. Om *ham* talte de imidlertid hele Tiden, om hvor fæl og blaseret og udlevet han var, og den Maade han hadde at se paa Folk paa — og hvor forfærdelige Anskuelser han hadde. Der var ingen Tvivl om, at han var Fritænker, f. Ex. Thora kunde ikke udstaa Fritænkere sa' hun, der var ligesom noe modbydeligt ved dem for hende, og Fru Engh blev tilmode ligesom naar der var en Kat i Stuen, sa' hun. Alt det var blet fortalt,

afbrudt af Damelatter. Bare Ragnhild var alvorlig.

De hadde holdt paa med dette en Stund, Ragnhild hadde ikke sagt stort, bare set ligegyldig frem for sig.

Mon de da slet ikke vilde komme til at plumpe ud med det, som de hadde i Baghaanden, og som de ikke vilde fortælle. Hun hadde svart paa alt dette om Holst, at hun igrunden kunde like ham svært godt, at han var gentil og pen og hyggelig og endelig, at hun var forfærdelig søvnig og spurgte om de slet ikke hadde tænkt at lægge sig.

Kanske det kunde fremskynde Meddelelsen.

„Ja Godnat da!“ sa' Thora smilende og leende.

„Godnat da,“ sa' Fru Engh smilende og leende.

De kyssed hende og gik, begge to stolte over Ingenting at ha' fortalt.

Borte paa Gangen standset Thora.

„Du, det er svært, som hun lir ham godt — ikke sandt?“

„Jo — det er mærkværdigt.“

„Jeg undres om vi ikke alligevel burde fortælle hende det, for ellers kunde han jo faa:

Ja, og tænk hvad vi da hadde at bebreide os.“

„Ja jeg tror Du har Ret — det er vist vor Pligt — for hendes Skyld.“

„Ja tænk — jeg tror det. Jeg vilde ikke ha' en rolig Time, hvis *det* skede.“

„Vil Du at jeg skal gaa ind igjen og fortælle hende det, kanske Du synes det er leit.“

„Nei, jeg skal gjerne følge med Dig.“

„Er Du ikke træt da?“

„Aa — nei,“ sa' den lille Frue struttende af Iver og Spænding.

Saa gik de hen igjen — listende sig paa Tæerne henover Entréen for ikke at vække de andre Pensionærerne, aabned forsigtig Døren og gik ind. Lyset brændte endnu skjønt der ikke var meget tilbage af det. Ragnhild laa der i samme Stilling, støttende sig paa Albuen og saa forbauset paa dem, da de kom ind. Men hun hadde hørt Skridtene og vidste, at nu vilde hun faa vide det.

Saa hadde hun da faat vide det. Med hviskende, ivrige Stemmer hadde de fortalt det, mens den Ene uafladelig tog Ordet fra den Anden. Hun hadde rynket sine Bryn over de stolte fugtige Øjne og Barmen gik heftigt under Natlinnedet.

„Lad ham bare ikke faa vide, at jeg ved det,“ sa' hun, „saa kan vi faa Morro med ham. Har han aldri trod paa Kurver før saa skal han da nu faa kjende paa en, som er veritabel.“

„Hi—hi—hi.“ De to ældre Damer lo hviskende.

„Synes Du ikke det var rigtig, vi sa' det til Dig?“

„Dere hadde da vel aldrig tænkt at tie stille med det. Det vilde da vært forfærdelig stygt.“

„Nei! Aldrig i Verden kan Du vide — og jeg sa' ogsaa til Emilie ude paa Gangen, at det var vor Pligt.“

„Aa Gud — det laa mig lige paa Tungen at si' det til Dig.“

„Ja Godnat igjen da! Ja jeg synes virkelig det var rigtigt af os. Synes ikke Du, Thora.“

»Naturligvis! Godnat da søte Ragnhild.“

„Godnat. Godnat.“

„Sov godt da Ragnhild.“

„Tak. Godnat.“

Endelig lukked Døren sig efter de nikkende Hoder.

III.

Frokosten.

„Na! Hr. Piefke wollen Sie nicht wieder etwas für Ihre Unsterblichkeit thun.“

Piefkes Mund drog sig opover mod Ørene og viste de brune Tobakstænder, hvoraf den ene paa den venstre Side var borte.

„Ich finde keinen Cijarrenkastendeckel mehr.“

Holst tog en Skizzebog, rev Permen af og rakte ham.

Piefke fordybed sig i Malingen af et Alpelandskab.

Holst gik hen til Vinduet — han var lidt misfornøiet idag med sig selv og hele Verden. Det var ligesom et sort Punkt i hans Erindring etsteds, men han hadde ikke rigtig faat fat i hvad det var. — Der! stod det med engang for ham. Han hadde jo brugt op sine sidste 30 Reischmark igaar i det fordømte Selskab sammen med de domme Damerne. Ossaa —! Ja! hvordan hadde han igrunden kunnet falde paa Sligt! Han hadde jo baaret sig græsselig flabbet ad! Det Væddemaalet! Han skammed sig over sig selv. Hvorfor skulde han fornærme den unge Pigen, som ikke hadde gjort ham noe.

For de to gamle Sladdersøstrene hadde naturligvis fortalt hende det strax, saa nu var hun vel rasende paa ham. Aa ja forresten — det hadde været for kjedeligt der. Noe maatte man s'gu finde paa. — — — Men hvem var det som kom dernede med sligt Hastværk. *Janson* naturligvis, med Vaarfrakken staaende om sig som to Vinger. Han smilte. Rigtig en Hvalp den Janson! Men Urkraft og straalende Ungdom! Han misundte ham denne Hvalpetheden. Gud hvor gammel han selv var blet. Og de fordømte 30 Reichsmark! Da han kom til at tænke paa dem, følte han sig ligesom endnu ældre. Han sukked dybt og vendte sig om. Der sad Schirm i Skjorteærmerne saa ivrigt og stræved med den samme Symfonien og derborte stod Piefke, den lune ligeglade gemytlige Piefke, aldeles optat og fordybet i sit Smøreri. Selv gamle Piefke var igrunden yngre end ham, meget, meget yngre.

„Goddag, Goddag, Goddag — Tak for igaar — det var forfærdelig morsomt! ikke sandt?" ropte Odd, mens han stormed forbi Holst, som hadde gaat ud og lukket op.

„Morsomt? Nei, men temmelig kjedeligt,

synes jeg!“ svarte Holst trevent og kom ind bagefter.

„Men det maa jeg si' — det var ikke gentilt dette med det Væddemaalet!“ ropte Odd under en heftig Marsch.

„Odd — De er en stor Torsk!“ sa' Holst borte i Sofaen, hvor han hadde sat sig ind.

„Vi blev forresten Dus igaar, skal jeg gjøre opmærksom paa.“

„Naa — ja — altsaa: Du er en stor Torsk,“ vedblev Holst.

„Hvorfor det, hvorfor det!“

„Det Væddemaalet har Ingenting med Gentilitet at bestille,“ svarte Holst, „det er en Begrebsforvirring. — Du sa' heller ikke noe om det igaar Aftes, da vi gik hjem. Da var Du idiotisk begeistret. Det er ingenting at være begeistret over og heller ingenting at være saa forarget over Far. Men idag har Du allerede Kl. 9 vært i Damepensionen, hvor de to gamle Tanterne, som mored sig godt igaar, idag har faat sin dydige Indignation frem paa Søndag Formiddag og derfor har Du pralet af, at Du skulde gaa hen og irettesætte mig.“

„Nei,“ sa' Odd, „men det kan vel være, Du har Ret ogsaa forresten, men morsomt var det

ved Gud! Ha—ha—ha! Det er svært saa sent Dere staar op forresten — ved Dere, at Klokken er halv tolv."

„Naa—ja."

„Men Holst vi skal jo til Meyer idag Kl. 1, husker Du ikke det."

„Nei, det hadde jeg ved Gud glemt," sa' Holst, lagde sig tilbage i Sofaen og tændte sig en Cigar, som han hadde faat igaar for sin sidste 10-Pfennig.

„Did maa Du endelig gaa, jeg lovte ham at gaa hid og passe paa at faa Dig med."

„Sæt Dig ned," sa' Holst, „ikke løb saan frem og tilbage paa Gulvet hele Tiden, det blir man jo nervøs af for Pokker."

Odd satte sig modstræbende paa Stolen, som Schirm netop hadde forladt.

„Nei, jeg har ikke Lyst til at gaa i den Frokosten."

„Jo — did maa Du gaa. Norsk Akkevit — ægte gammel norsk Akkevit da skjønner Du — og Gammelost fra Bergen og Ansjos og Sild — tænk norsk Sild. Det er Prøver! Og nedlagte Ting fra Thorne da Mand! — og norsk Øl har han ogsaa, sa' han, og Spikekjød

og Rakørret. Det er Prøver paa det som han handler med."

„Jasaa! Nei — jeg kommer ikke. Jeg skal male idag, det er jo aabenbart sidste Dag, det er Graaveir."

Odd reiste sig. Schirm hadde sat sig til Pianofortet.

„Ja, ja, Farvel da — Adjø da! — Sig mig vil Du gaa paa Visit i Königgrätzerstrasse, Du ventes vist med Spænding idag alt."

„Nei jeg gaar slet ikke."

„Ja—ja, Farvel da."

„Adjø."

„Det er sandt!" han standset i Døren og stormed ind paa Gulvet igjen. „Hvad skal jeg si' til Grund, fordi Du ikke kommer til Meyer."

„Behøver ikke at si' nogen Grund."

„Jo — jeg maa ha' en Grund."

„Hovedpine."

„Nei, da forstaar han det at Du ikke vil — saa blir det kjedelig der."

„Si' at jeg skal male!"

„Naa ja!" Han standset i Farten. „Si' mig, kan jeg ikke si', at vi er blet Uvenner, fordi jeg skjældte Dig ud for det Væddemaalet?"

„Værsgo, hvis Du har Morro af det; da

kommer Du desuden til at staa som en ædel Ridder.“

„Dette skal jeg si’“, svarte Odd ivrig.

„Og vent lidt — en god Idé — saa kan Du si’, at Du idag har faat en skriftlig Udfordring fra mig, det passer jo, siden der var Tale om Dueller igaar, og da er det jo endda rimeligere at jeg ikke kommer.“

„Ha—ha—ha!“ brølte Odd. „Ha—ha—ha, jo det maa vi gjøre. Men Du maa sige mig hvordan saant gaar for sig, for jeg ved ikke noget om det. Det skal jeg gjøre brillant, saa de tror det.“

„Ja — nu skal jeg si’ Dig — Du faar en skriftlig Udfordring gjennem min Sekundant, Hr. Schirm, som Du kan vise frem. Schirm schreibe, wass ich Dir dictire. — Wir wollen mit einigen Idioten etwas Unsinn arrangiren.“

Schirm gik hen til Bordet og tog sin Tegnepen og Tusch. Imens spankulerte Odd i Sindsbevægelse op og ned paa Gulvet og brølte af og til: „Ha—ha—ha!“

„Skriv nu!“ sa’ Holst — han saa op i Luften efter Røgen af sin Cigar og dikterte.

— — — — — — — — — — — — — —

Det var et lyst tapetseret Værelse. Staalstik af Frederik den Store og Bismark hang paa hver sin Væg. Det var fuldt af Blomsterpotter i Vinduerne, et rundt Divanbord med et hæklet hvidt Tæppe paa stod foran en blomstret Sofa. Alt tyded paa den største Orden. Gjæsterne stod og hang omkring og talte om Gaarsdagen. Et skærende hvidt Søndagsformiddagslys faldt ind gjennem de blaastivede Gardiner.

„Men kommer 'kje Holst da, Hr. Janson?“ spurgte Meyer i sin bergensiske Fisteltone. „Han sa' *Ja* igaar.“

„Der maa vel være kommet noe i Veien,“ Odd saa ligegyldig ud. — „Jeg tror ikke vi faar den Ære at se ham forresten,“ kom det haanligt et Øieblik senere.

„Hvorfor ikkje?“

„*Jeg* ved ingenting — aldeles ingenting,“ sa' Odd og slog ud med Armene. „Jeg bare tror ikke, at han kommer.“

„Det var da rigtigt kjedeligt.“

Odd svarte ikke, men spankulerte, pludselig alvorlig, op og ned af Gulvet, med Hænderne i Buxelommerne. Saa med engang kasted han Hodet rask tilbage, strøg Haaret op fra sit

fregnede Ansigt og sa', som om han rysted noget Leit af sig.

„Det skal rigtigt bli hyggeligt her i Dag. Bare Nordmænd! Og saa sulten som jeg er. — Herregud Meyer, lad os nu faa lidt af Maden da — jeg har en ordentlig norsk Appetit."

„Ja, hvis ikkje vi skal vente længer saa."

„Nei, nei, nei!"

Meyer slog Døren op til et endda lysere Værelse, hvor et hvidt Bord skinte dem imøde. Det glimted i Flasker og Glasser og Kniver og Gafler og Tallerkener.

„Hurra!" ropte Odd. „Dær ser jeg Trondhjemmern!"

„Værsgo" sa Meyer smilende, „ta Damer tilbords. Jeg skal selv ha' den Ære at føre Janson."

Under almindelig Latter bød Hansen klodset Armen til Arkitekt Langberg, en liden gnomelignende Fyr med svær krum Næse. Kandidat Fasting tog Pianist Frederiksen.

De marcherte ind efter mange Komplimenter i Døren, fordi ingen vilde gaa først. Endelig kom de tilsæde ramlende med Stolerne og fik Servietterne over Knæerne.

„Nei hvor man føler sig hjemme her

mellem bare Landsmænd og norsk Mad,“ sa’ Janson.

„Herrerne maa undskylde, det er lidt trangt her, men til Flyttedag skal jeg faa en mere passende Lejlighed inde i selve Friedrichstrasse. Værsaagod at skjænke Øl. Hr. Hansen kommer at trække op den Flasken dernede.“ Hansen greb strax fat.

Janson snudde paa Flasken foran sig, saa paa Korken, og læste høit: „Exportøl fra Schous Bryggeri, Kristiania. Hurrah.“

„Tænk, at det virkelig er norsk Øl da! Det har jeg ikke smagt paa aldrig det.“ Han drak lidt. „Ja er det ikke det, jeg siger: Norsk Øl er det bedste Øl i Verden — og Trondhjemmern! Ægte Lysholmer!“

„Tiaars,“ sa’ Meyer.

„Det er *for* storartet — ægte norsk Dram, det er noe andet end det søte Skvipe hernede.“

„Skal jeg faa Lov at skænke. Værsgo. Damerne nedover har vel ogsaa en Dram,“ tilføjede han smilende og bøied sig for Janson.

„Jo da! Jo da!“

„Der staar en Flaske dernede ogsaa.“

Hansen fyldte andagtsfuld og forsigtig med øvet Haand sit Glas, til der var Top paa og

sendte videre til de Andre, som først læste Etiketten — jo det var det kjendte Mærke paa skraa: Johan B. Lysholm.

Nu stod alle Drammerne og blinked nedover som store gule Diamanter paa den hvide Dugen ved Siden af Tallerknerne og de fyldte brune Ølglas.

„Værsgo — skal det ikke være et Stykke Fladbrød med Smør først?“

„Næi!“ brølte Odd. „Næi! Jamen er det ikke ægte norsk Fladbrød da. Næi naa blir jeg rent rørt!“

„Aa lad mig ogsaa faa et Stykke Fladbrød!“

„Og se, der er et Spikelaar, Næi! Næi!“

„Tak, Tak, det er storartet!“

„Aa ræk mig Smørret da! — Tak! Har Di hørt noe Nyt fra Norge!“

„Ikke andet, end at Frøken Adelina Hassel er forlovet.“

„Den vakre! Med hvem?“

„Med hvem — ja, med hvem?“ lød det nedover.

„Med Doktor Svendsen. Naa! han faar mange Penger!“

„Saa hun virkelig tog ham tilsidst. Det

er da virkelig Synd paa den Jenta. Gud, hvor jeg var forelsket i hende engang," sa' Fasting.

„Ja -- jeg ogsaa!"

„Hun dandser brillant" sa' Odd, sa' det paa maafaa. Det var vist ingen som vidste at han aldrig hadde dandset med hende.

„Deiligt" — „Storartet" — sa de andre, som heller ikke hadde gjort det.

„Ogsaa Kontorist Mohr er faldt i Fylla udover en Trap og har nok næsten brukket Nakken — stor Skandale."

„Jamen har du hørt at den pene Student Knudsen, den Balløven har mistet alt Haaret sit?"

„Det Svinet!" sa' Odd.

De spiste lidt i Stilhed.

„Jeg bare spør; Smagte Di paa den Silden, Kandidat? Har Di -- jeg bare spør: *Har* Di kjendt noget saa udmærket?"

„Alting er prima Vare!" sa' Meyer.

„Aa, ræk mig Gammelosten!"

„Men mine Herrer — og Damer!" Meyer bukkede sig dybt og smilende, han drog forsigtigt Drammen hen til sig til Bordkanten, og holdt om Foden med to Fingre.

„Skal vi nu ikke ta'n?"

„Jo!“

Der blev stille. Enhver tog sit lille gule skinnende Glas.

De saa paa hverandre, og hæved dem.

„Gomaaren!“

„Gomaaren!“

„Gomaaren!“

„Gomaaren!“

„Gomaaren.“

„Gomaaren og Glæde af Børnene“!

Alle Hovederne blev lagt bagover, saa det lignede en bedende Forsamling, og med et rask Kast hældte de hele Indholdet ned i de aabende Svælg. Odd var den Eneste, som bare tog Halvparten.

Hoderne blev rettet igjen.

„Ah—a—ha!“ lød det rundt Bordet med forskjellige Slags Suk, mens man igjen saa paa hverandre, og la' Servietterne tilrette.

„Det var da endelig Sælebod at faa en ægte norsk Dram i Livet igjen lel. Det er Ingenting i Verden saa godt, som norsk Akkevit,“ sa' Hansen. Han slog i Bordet. „Det er mye bedre end Champagne.“

„Og norsk Brændevin ær jo det stærkeste

Brændevin, som finds, det allerstærkeste i hele hele Verden, ær det ikke?" spurgte Odd.

„Joda! Joda!"

„Ja — jeg har hørt at det mindst skal være 5 Gange saa stærkt, som dansk." Odd blæste haanligt. „Er det noen af dere, som har smagt det, som Danskerne kalder Akkevit! Noe elendigt Skvip. Smager som Vand Far!"

„Ja — og det svenske da! Hvad gir Dere mig for det? Forsyne mig er det ikke Sukker i det. Man kan drikke 10, før man mærker det."

„Nei norsk Akkevit — *det* er s'gu det Eneste i Verden."

„Neimen Hr. Janson," sa' Meyer og saa paa hans Glas.

„Bider han af en Dram?" „Oho." „Fy da!" lød det rundt Bordet.

„Aa — det var saan rent i Distraktion," svarte Odd lidt forlegen.

„Ja, slig er det naar En blir uvant med det," sa' Hansen.

„En Dram skal tømmes med engang," bemærked Kandidat Fasting alvorlig.

„Vær saa snil, send rundt den Æsken med de benfri Sildene da," bad Meyer. „Jeg tænker

forresten Hr. Holst kan angre paa, at han ikke fulgte Indbydelsen jeg."

Odd kom pludselig til at huske paa Brevet, som laa i Lommen, og som han nær hadde glemt.

„Aa — nei, Holst *kunde* nok ikke komme," sa' han alvorlig og saa fremfor sig paa Dugen mellem Flasker og Glas.

„De ved altsaa noe om det!"

„Nei, nei, nei!" Det var, som om han pludselig fattede sig. „Jeg ved ikke noe om det, ikke det mindste — ikke det aller—allermindste." Hans Blik blev igjen stivt og aandsfraværende.

„Nu *skal* Du fortælle det," sa Fasting.

„Ud med Sproget, Mand!" brølte Hansen.

„Nei det kan jeg ikke — aa vær saa snil at række mig de benfri Sildene," sa han, mens han saa fremfor sig med et dystert Blik.

Nu var det jo godt igang — det var ligesom en Sportsinteresse ved det, — det var ligesom naar han stod i de store Skibakkerne hjemme ved Præstegaarden i Norge og nærmed sig Hoppet.

„Ja — ja da — men sig mig mine Damer og Herrer. Ska'kje vi nu ha *Halfvan?*" Det sidste Ordet klang underligt paa bergensisk.

„Jo naturligvis?“

„La *Halfvan* gaa!“

„Kom me'n!“

„Lang hit! Tak!“

„Jeg har ingen faat! Tak.“

„*Halfvan* er vel ligesaa stor som Helan!“

„Ja naturligvis!“!! lød det i Chor.

„Men nu maa Janson ikke bide den af!“

„Nei! jeg skal nok ikke det,“ svarte Odd. Men han sa' det slig, at de allesammen pludselig saa paa ham.

Der sad han med sit blege unge interessante Ansigt og Høgeøinene indrammet af det røde Kunstnerhaar — og stirred fremfor sig. Han følte, at han fik lagt akkurat det Udtryk i sit Blik, som skulde være der, og han saa det selv ligesom for sig. Det gjorde et dybt Indtryk paa ham selv, saa han ordentlig gjøs.

De Andre vexled Blikke. Hvad Pokker var der paafærde med ham, det var tydeligt at det var noe, som stod i Forbindelse med Holst. Var der sked en Ulykke?

Da Odd en Stund hadde mærked at de saa paa ham og følt, at nu kom det Øieblik, da de maatte forstaa, at han mærked det — løfted han langsomt sit Hode, saa paa dem, blev lidt

forvirret, greb paa maafaa et Glas Øl og vilde tømme det.

„Nei vent nu, nu gaar Halfvan.“ Meier greb sit Glas med to Fingre, holdt det færdigt paa Kanten af Bordet, mens han kasted et mønstrende Blik rundt Bordet.

– Jo! de hadde allesammen Drammene i Orden foran sig. Det var aldeles stille — de var alvorlige og saa høitideligt paa hverandre.

„Gomaaren! lød det rundt Bordet.

„A—ha—ak!“

„Ja norsk Dram det *er* det Bedste, som fins.“

Odd hadde tømt sin, som han saa, de Andre gjorde. Det var stærkt, men en behagelig, mild Varme bredte sig fra Spiserøret ind til hans Hjerte og derfra udover hele Legemet. Han befandt sig ligesom i en rørt Stemning.

Tænk, om det virkelig hadde været saa, at han skulde duellere med Holst. Han, den unge haabefulde Musiker, som hadde hele Verden og Fremtiden liggende aaben foran sig, han, den stærke unge Nordmand med det bedste norske Blod i sine Aarer — han skulde vove sit Liv ligeoverfor denne gamle Roué'en og Don Juan'en, denne udlevede Fyren, som hadde gaat hen og

vært uforskammet mod en ung Dame! Det var vakkert! Det vilde vært vakkert -- om det hadde vært sandt — og han kunde ikke frigjøre sig for Følelsen af, at det var sandt, mens han sad der og saa fremfor sig og ligesom aandsfraværende drak et Glas Øl, som Meier skjænked for ham — — —.

„Jassaa naa! Di tror ikke det jeg siger! Saa værsgo, bare kjend her!“ Hansen hadde bøiet Armen og knyttet Næven. „*Har* Di, *har* Di kjendt slig en Biceps før? Naa værsgo! værsgo! Naa? Jeg bare spør. Er det Staal eller er det ikke Staal. Jeg tænker det *er*. Fanden brodere mig skal jeg ikke pryle hele Modelerklassen op her en Dag, de fordømte Berlinere er noen hovne Fisker.“

„Neimen vær nu glad da Janson —“, sa Meyer.

„Jeg tænker vi tar *Tersen* jeg, saa blir han nok fornøjed.“

Den blev tat uden større Ceremonier.

Men Odd blev mere og mere alvorlig. Den milde Varme, som udbredte sig i hans Legeme, gjorde ham tilfreds med sig selv og paa samme Tid ligesom vemodig — behagelig vemodig. Det var en Følelse, han aldrig hadde kjendt før dette. Han tænkte paa, hvor glad han var fordi han

var sig selv og ikke noen af de Andre som sad der. Han skulde nok komme sig frem i Verden, hvis han nu overstod dette, — og det kom han jo til at gjøre.

Han minded vist mest om *en glad Gut*, skjønt der kanske ogsaa var noe af *Arne* ved ham. Han følte at Alles Blikke var hæftet paa ham, med engang kasted han let med Hodet, strøg det røde Haar op fra den brede smukke Pande, smilte til dem og sa':

„Aa ja! det er det samme — Fan bry sig om sligt. Det gjælder at leve fort og godt. Og hvis det gaar bra — saa har man da oplevet noe i Verden. Og gaar det galt saa — naa ja — saa er det heller ikke værre."

„Hvad Satan er det Du væver om — fortæller Du ikke naa hva som rier Dig, saa tar jeg den Onde lyne mig og gir Dig Juling."

Odd lo overlegent.

„Ja — ja det er det samme," sa' han. „Dere kan gjerne faa vide det, hvis Dere lover ikke under noen Betingelse at si' det til et eneste levende Menneske i Verden. Der kunde komme Folk og blande sig ind i det."

Han var tilfreds med sig selv og denne sidste Sætning Han syntes det var *gentleman-*

like. Han følte sig sikker og tryg paa sig selv, som en Mand der ved om sig selv, at han, hvad der end hænder, vil gjøre sin Pligt.

Det var blet stille.

Han knapped langsomt op Frakken, greb i Brystlommen, tog op et Brev og rakte det til Meyer.

„Læs,“ sa' han smilende og la' sig tilbage i Stolen.

Meyer læste:

„Sehr geehrter Herr!

Mein Freund, Hr. Maler Ferdinand Holst, hat mich beauftragt, mich mit Ihnen oder mit einem von Ihren Freunden, dem Sie Vollmacht dazu geben würden, in Verbindung zu setzen. Sie kennen den Anlass — den Wortwechsel, der gestern Abend zwischen Ihnen und meinen Freund statt fand. Indem ich Sie bitte, Ort und Zeit für die Unterredung zu bestimmen, versichere ich Sie, dass ich den unglücklichen Vorfall sehr bedaure und alles thun werde, um die Sache beizulegen.

Mit besonderer Hochachtung
Georg Schirm.“

„Hvad skal dette betyde?" spurgte Meyer; han vendte og saa paa Brevet. Der var aldeles stille i Værelset. Hansen tog en halv Dram.

„Ja — hvad Faen er det for noe Sludder?" brølte han med engang.

„Men kjære, skjønner Dere ikke det da?" sa' Odd let henkastet og lidt foragteligt. „Det er bare en Udfordring."

„En Udfordring!" Meyer vendte og drejed paa Brevet og saa næsten lidt underlig paa dette Farlige, som han holdt der i Haanden.

„Javist er det en Udfordring ja. Herregud — Er Dere kommet ret ud af Fjeldet Dere da?"

„Jeg har aldrig faat noen Udfordring," sa' Meyer og læste det nøiagtig igjennem paa nyt. „Aa — nei — men saameget kjender man da til Regler og saant."

„Faar *jeg* se!" brølte Hansen.

Brevet blev sendt ham. Han saa paa det paa alle Kanter og læste det.

Saa kom det dybt nedefra med Stentorrøst: „Det *er* en Udfordring."

„Ja er det ikke det jeg siger," sa Odd.

„Det *er* en Udfordring!" sa Hansen igjen med Vægt.

„Faar jeg se," sa Kandidaten. Brevet blev

sendt rundt. De tog paa det, som man tar paa et høitideligt Dokument.

Alle var tilsidst enige om, at det *var* en Udfordring.

„Nu har jeg da aldrig hørt paa Magen — to Nordmænd —"

„Ja — ja — derfor var det han sad og præked om Dueller igaaraftes — nu vil han praktisere de domme Theorierne sine."

„Og saa ville skyde saant et ungt Menneske."

„Det er jo bare latterligt det Hele."

„By ham Juling —" ropte Hansen „Nordmænner duellerer bare paa tørre Næver."

„Be ham reise til Helvede," raabte Kandidaten forbittret, rød i Hodet af Drammerne.

De saa paa Odd med en særegen Interesse — det maatte alligevel være noksaa Morro at ha' oplevet sligt.

„Hvad var det, Du hadde sagt til ham?"

„Jeg sa' han var en sjofel gammel Udhaler og uforskammet Pilot."

„Hvad var det han hadde gjort da?"

„Det kan jeg ikke fortælle," sa' Odd og likte sig selv da han sa' det. „Han hadde fornærmet en ung Dame, som jeg kjender."

„Og det vil han slaas for! — Jeg er ofte blet skjældt ud værre end det — ogsaa har jeg bare tat og dængt Vedkommende naturligvis.“

„Naturligvis!“ tilføiede Kandidaten.

„Du svarer vel ikke engang paa saant Sludder?“

„Jo jeg svarer altid paa en høflig Henvendelse —“ sa' Odd lidt stivt, hans egne Ord klang ham aldeles fremmede, men han likte godt sig selv. Det var ligesom der var en Stemme inde i ham, som sa' til ham, hvad han skulde svare.

„Jamen hvad vil De svare da?“

„Ja, hvad vil De svare?“

„Jeg har allerede svart.“ Der var en vis alvorlig Knaphed i hans Ord.

„Hvad har De svart?“

„Vil Dere ha' det Ord til Andet? Jeg tror jeg husker det.“

„Ja!“ Død og Pine, bare han ikke hadde glemt det. Men det var som en anden talte ud af ham:

„Sehr geehrter Herr! Ich qvittire für den Empfang Ihres werthen Briefes und werde morgen von 5 bis 6 Uhr in meiner Wohnung Steg-

litzer Strasse 5 zu finden sein. Mit grösster Hochachtung — Odd Janson."

„Men — hvad ialverden — hvad Pokker — hvad er det De vil snakke med ham om da — han vil vel De skal be om Forladelse."

„Det maa De Faen ikke Odd!" raabte Hansen.

Odd gynged frem og tilbage og smilte svagt.

„Nei det er heller ikke det, jeg har tænkt mig."

Han forstod ikke — hvor han fik dette reserverte Sprog fra.

„Men Du vil da vel ikke — er Du gal?"

„For noe Sludder — vil han duellere? Han skulde ha' Bank," brølte Hansen fra det dybeste af sit brede Bryst.

„Jeg har til Hensigt at ta' imod Udfordringen," sa han langsomt.

Der blev aldeles stille, de saa paa ham.

„Vistnok kunde det aldrig falde mig ind," sa' han og saa alvorlig frem for sig, „at udfordre noen selv, men naar jeg blir udfordret, saa siger jeg ikke nei. Det er den fornemste Maade at afgjøre sine Uenigheder paa — for to Mandfolk som prætenderer det at være Gentlemen.

Og Undskyldning — nei! Det kan jeg ikke for den Damens Skyld."

„Nu har jeg aldrig hørt paa Magen," sa Meyer. „Vil De virkelig duellere, stille Dem op og resikere at bli skudt, at faa en Kugle i Livet af den Fyren, som naturligvis skyder meget bedre end De. Ja værsgo!"

Odd trak paa Skuldrene. „Den Slags Hensyn kan man ikke ta'."

„Dere skulde ha' Bank begge to," brølte Hansen rød i Hodet af Sinne. „Jeg skal Faen brænde mig ta' den ene og dænge den Andre med."

Alle Blikke hvilte fra nu af uafladelig paa Odd, irriterede men igrunden mod sin Vilje beundrende, forbausede Blikke. De hadde ikke troet at han var saan. Han følte det og det var ham behageligt, mens han sad og saa fremfor sig med sit unge blege markerede Ansigt.

„Men husk paa en Ting, som Dere har lovt. Ikke si det til et Menneske," sa' han endelig, „for jeg vil ikke ha' Politiet blandet opi Sagen."

„Nei — nei —!" De hadde en behagelig Følelse af at være med paa en Hemmelighed, som ingen Andre skulde vide.

„Vil'kje Noen ha' mer. Vil'kje Noen ha'

Kvarten eller lidt mer Spikekjød,“ spurgte Meyer pludselig i en Tone, som skulde være munter og let henkastet, men som klang lidt falsk.

Nei Tak, de var forsynt.

De reiste sig ramlende. Meyer begyndte halvveis at byde Odd Armen igjen, men lod det være. Det var ligesom det ikke passed.

„Skal det være Hennesy eller skal det være Munk — her er begge Dele som Di ser. Hennesy eller Munk — ganz nach Belieben. Og en Cigar — værsgo, men den maa røges med Andagt. Ved Cigarer har man jo Lov til at si Prisen — den koster 200 Reichsmark. Værsaagod — og Kaffe?“

„Jeg maa gaa jeg,“ sa' Odd, „jeg skal hjem og arbeide, jeg komponerer en stor Symfoni om Johan Sverdrup, hele hans Liv fra han begyndte, man kan høre det Altsammen. Hør her.“ Han sang og brølte og efterlignede de forskjellige Instrumenter. „Nu blir han Præsident — Tra la — la — la — bom — bom,“ han tramped Takten i Gulvet — Farvel.“ Han løb. Meyer saa aandsfraværende ud imens. Han var Højremand.

„Det er da en Faen saa begavet Fyr alligevel.“

„Ja — og man kan jo ikke nægte at det er kjækt gjort a'n dette med Duellen."

„Javist er det kjækt, men der er jo ingen Mening i det."

„Nej naturligvis."

„Naa kan da Tyskerne faa se, at Nordmændene ossaa kan opføre sig som Gentlemen forresten."

„Men den Holst maa da være en Skurk, som vil dræbe det unge Menneske!"

„Jeg skulde ha' Lyst til at rundhjule'n," brølte Hansen, saa det dundred i Værelset, og skjænked sig en ny Cognak. „Og det tror jeg ossaa jeg vil gjøre."

IV.

Pensionen.

Ja, Odd vilde hjem og arbeide, han gik henover Gaden med energiske Skridt, Vaarfrakken slog om ham — men da han kom i Nærheden af Königgrätzerstrasse sagtned han sine Skridt. Det var ligsom dette nærmest angik Pensionen og han forestilte sig hvor de vilde more sig hvis de vidste det, om hvordan han hadde narret de Fyrene. Han maatte hen og fortælle det. Nei han skulde jo hjem og spille. Der maatte arbeides, naar man vilde bli berømt, nu var han 17 Aar — tænke sig hvis han kunde faa denne Symfonien færdig før han var 18 — der var ingen saa unge paa Konservatoriet, som hadde gjort en Symfoni i den Alder, der var ingen i hans Klasse, — Smith var to Aar ældre end han og det var endda ikke noen saan Symfoni. 17 Aar — allerede

Componist og en Duel, det var flot. Da Johan Svendsen var 18 Aar da hadde han endda ikke optraadt, aa ja, Johan Svendsen da! Selmer var gammel alt igrunden og Haarklou fik Ingenting færdig. Nei han skulde nok ta' dem, det kunde de bande paa.

Og han traved afsted.

Og da skulde det bli Morro at komme hjem til Sommeren og bli buden i Selskaber i Kristiania som Componist og saa ung da! Og saa maatte han forlove sig. Ja, Mendelsohn var jo forlovet, da han var 17 Aar. Men han vilde ikke gaa til Fruentimmer som saa mange af de andre gjorde, det gik udover Arbeidskraften. Det vilde han overlade til dem. Han vilde være arbeidsom og afholdende, saa han kunde bli berømt og tjene mange Penger.

Nei han *vilde* forlove sig, for da var man ogsaa mere flittig havde han hørt. Og han gik hurtigere og hurtigere og saa fremfor sig med et energisk Blik. Han drejede om Hjørnet med slig Fart, at han laa paa skraa i Svingen og stevned ned til Pensionen.

Han stormed opover Trapperne og tog to og tre af dem i Spranget, ringte slig, at den lange Pensionspigen kom forskrækket løbende. Han gik

rask forbi hende ind i Ragnhilds Salon med Frakken paa. Derinde i Tusmørket, med Ilden fra den aabne Ovnsdør lysende over Gulvtæppet, sad Ragnhild og spilte, og Thora og Fru Engh lyttede nedsunkne i to Lænestole.

Han standset ved Døren.

De hvide bløde Hænder gled hid og did i Halvmørket over Tangenterne. Saa listed han sig over Gulvtæppet og satte sig ved Siden af de andre forat høre.

Hun blev siddende lidt, efterat den sidste Tone var død. Endelig reiste hun sig og gik til Døren, som førte til hendes Soveværelse.

Goddag Janson," sa' hun og borte var hun.

„Nei hvor deilig hun spilte, naa!" sa' Thora.

„Hvorfor gaar hun bestandig, naar jeg kommer da?" sa' Odd. „Altid saa hoven."

„Aa ja — man maa ikke ta' det saa nøie med hende, hun er ikke som andre Mennesker, og hun kan jo heller ikke være det — som er Kunstnerinde."

Odd hadde reist sig og vandred op og ned af Gulvet. — Hun skulde bare vide noe hun! Hun skulde bare vide det — hun kunde ha' godt af at vide det hvorledes han tog sig af hendes Affairer.

„Hvordan var det i Frokosten da, Odd?“

„Aa jo — det var Morro — forfærdelig Morro —“

„Huf jo mere jeg tænker paa det, des mere ærgrer jeg mig over den Holst. — Ja Di synes vel ikke det var det mindste fælt af ham det igaar, Di Odd! Di holder naturligvis med ham i Alting og beundrer ham,“ sa Thora

„Nei? Jeg jeg skjældte ham forfærdelig ud for det, da vi gik hjem igaaraftes.“

„Gjorde Di, gjorde Di virkelig — aa fortæl!“

„Ja! hvad svarte han! Fortæl endelig. Det var godt gjort Odd — men hvad svarte han! Han har da ikke vært paa Visit hos Ragnhild endda alligevel.“

„Læs her!“ Han gav Thora Brevet! Det kunde være Morro at skræmme dem lidt først. Han kunde jo si' det siden, hvordan det var.

„Aa lad os faa tændt Lampen da, Emilie!“

„Ja — ja strax!“

Fru Engh løb om efter Fyrstikker, fandt endelig en Æske og rysted paa den.

„Se her!“ Thora tog Kuplen af og Glasset. Fruen skrabed lidt af det Forbrændte paa Vægen bort med Fyrstikken og tændte. Thora begyndte allerede at læse, før Glasset og Kuplen

var sat paa igjen. Fruen klemte sig ind til hende og læste med. Lampelyset faldt nedenfra paa deres Ansigter og kasted lange Skygger op over Væggen.

„Gud!“ sa Thora og lod Brevet synke — „nu skjønner jeg det — det er jo en Udfordring.“

„Gud!“ sa' Fru Engh, tog Brevet ængstelig og læste det engang til.

„Imorgen skal jeg ha' et Møde med Schirm i Café Bauer.“

„Gud!“

„Men Odd“ — Fruen løb hen til ham, la' sin Haand paa hans Arm, „søte Odd! Di vil da vel ikke — — — Aa Gud!“

„Di faar ikke Lov til dette, Odd — jeg skriver til Deres Far!“

„Nei det gjør Di ikke, Thora! De blander Dem ikke saan i mine Affairer! Forresten kan det jo godt hænde det blir bilagt — og hvis ikke — saa kan det jo ligesaavel gaa galt for ham, som for mig.“

„Nei, nei Odd — De —“

„Farvel“, sa han „jeg gaar — ikke si' noe til Ragnhild om dette. Lover Dere det?“

„Ja — ja — men —“

„Ja vi skal ikke si' det, men —“

„Giv mig Brevet — saa — Farvel!“ Han gik med bestemte Skridt. De fulgte ham ud i Entréen.

„Nei! Nei!“ sa' Fru Engh, „ikke gaa.“ Det var ligesom de hadde en Følelse af, at de aldrig skulde faa se ham igjen.

„De *maa* faa det bilagt,“ raabte Thora i Døren.

„Farvel!“ Han lukked med Magt Døren og løb nedover Trapperne. I nederste Etage standsed han, og tænkte sig om.

Hvordan var nu *det* gaaet for sig. Nu hadde han jo ogsaa indbidt dem det — og de sa' det naturligvis til Ragnhild det var han sikker paa. Skulde han gaa op igjen og le dem ud? Det var vist det Rigtigste — for siden vilde de vel bli' sinte sandsynligvis. Aa nei — det var tidsnok imorgen.

Od dstormed udover Potzdamer Strasse og ud til sin egen Pension i Steglitzer Strasse hos Frøknerne Hahn. En af de to gamle snille Frøknerne med Hængekrøller paa Siden af Hodet lukked op for ham og sa' noen venlige Ord. Han stormed ind paa sit Værelse — et lidet trangt Værelse, hvor der saavidt var Plads til Pianofortet. Han satte sig til at spille. Han

sad en Times Tid — spilte og skrev Noder paa en Lap Papir — prøved op igjen og op igjen.

Men det vilde ikke gaa idag — han var aandsfraværende, hans Tanker var opfyldt af Duellen og af Thora og Fru Engh og Ragnhild og alle Fyrene i Frokosten. Han leved det op igjen og op igjen — engang imellem lo han for sig selv.

Ha—ha—ha!

Saa blev han igjen meget alvorlig, rejste sig og marscherte dystert med Armene overkors op og ned paa Gulvet.

Efter en meget kort Raadslagning var Thora og Fru Engh gaaet ind til Ragnhild. Denne Gang var de ialfald ikke i Tvivl om, at de gjorde sin Pligt.

Saa fortalte de det — med uhyggelig hviskende Stemmer, men Ragnhild sa' ærgerlig:

„Kan Ingen la' mig være i Fred. Først var det den Historien med Væddemaalet. Den bragte mig rent ud af Humør og nu kommer de med Dueller. Jeg vil være i Fred og udvikle mig i

min Kunst. Derfor er jeg jo kommet herned, jeg bryder mig ikke om alt dette, jeg bryr mig bare om Musikken og da synes jeg rigtig de kunde la' mig være i Fred. Nu skal det vel bli til det, at jeg er Skyld i det, hvis de dræber hverandre ossaa.“

Hun vendte sig med sine Udfald mod de to blonde Damerne, som om det var dem, der hadde arrangeret det Hele. Og de sad der næsten ydmygt og tog angergivent imod.

Tilsidst naadde Thora at indvende: „Jeg syntes det er svært ridderligt og kjækt gjort af Odd ialfald.“

„Jeg vil være i Fred med min Musik og de plager mig allesammen. Jeg vil reise til Paris. Jeg har Hovedpine.“

Og de gik ind igjen og sad og smaasnakked derinde, og hele Søndagshyggen var gaaet i Vasken for dem.

Men Ragnhild reiste sig, gik hen og aabned Vinduet og saa ud paa den glimrende oplyste By hen til Leipziger Bahnhof der lige foran hende med den lysende kolossale lange Glasbue, hvor Togene peb uafladelig i Mørket. Det var en deilig klar Aften med mørkeblaa Luft og en

Lysning paa noen Skyer, som viste, at Maanen snart vilde stige op.

For *hendes* Skyld! For *hendes* Skyld vilde de slaas. Tænk at hun skulde opleve det — for *hendes* Skyld vilde to levende store virkelige Mandfolk resikere Livet. Og en underlig Følelse løftede hendes unge Bryst. Hun var altsaa saadan En, som man gjorde sligt for. Elsked de hende da? Det maatte de vel, siden de gjorde det. Elske? Hun brydde sig ikke om noen af dem. Men det var altsaa alligevel morsomt at bli elsket, selv om man ikke elsked igjen. En Duel — for *hendes* Skyld.

Det maatte forhindres — for det kunde jo hænde at En af dem døde. — Hun vilde ikke noen af dem skulde dø. — Men hvis hun var vis paa, at de bare kom til at saare hverandre litte bitte Gran, ja det maatte ikke være meget, saa vilde hun ikke forhindre det for nogen Pris i Verden.

Aa — hun skulde ha' Lyst til at se paa. Men det maatte jo forhindres. Bare de ikke selv gik hen og blev forsonet. Uf det kom vel til at bli saan — nei, hun trodde ikke det om Holst ialfald. Det var forresten underlig at Odd gjorde dette. Han var ikke slig en Gutunge

alligevel. Hun hadde tat feil af ham. Naar han bare vilde klæ' sig lidt penere og kjøpe sig en Neglebørste.

Hun lukked Vinduet igjen.

Dette maatte hun spille og hun gik ind. „Sluk Lampen,“ bad hun, saa satte hun sig og spilte længe og underlig, mens de to Andre sad der ganske uhyggelige tilmode ved det dæmoniske i hendes Spil.

Næste Eftermiddag sad Odd og gynged i Gyngestolen, nonchalant med de elegante lidt korte Benene overkors, oppe i Ragnhilds Salon. Hun var gaat i Bad.

„Sig mig, Odd! Hvordan gik det?“ spurgte Thora.

„Hvaffornoe?“ Han standset Gyngingen.

„Ikke lad, som Di ikke skjønner, hvad jeg mener.“

Hvad Pokker mon hun mente — og det steg op for ham at han maatte vist holde Ørene sine stive.

„Det kan ikke nytte, Di vil skjule noe for os nu — naar de har fortalt saa meget.“

Mon hvad Pokker det var hun mente. — „Ja“, sa’ han, „det er netop det Slemme, det *er* det Slemme — jeg har vist allerede sagt altfor meget.“

„Hvorfor sier Di nu det da — kjære Odd! Stoler Di ikke paa os da, De ved jo det at vi er gla’ i Dem Allesammen.“

„Ikke Allesammen.“

„Ragnhild ossaa? Di skulde hørt hvor godt hun talte om Dem igaar Aftes?“

Altsaa hadde de fortalt det!

„Saa hun nedlod sig virkelig til at tale om mig — aa ja! Det har nok ikke stort at bety hvad hun si’r om mig. Hun synes jo jeg er en Gutunge. Og det er jeg ogsaa.“ Han lo bittert — — — og gynged frem og tilbage.

„Hvad var det, hun sa’ forresten?“

„Hun sa’ at hun likte Dem saa godt og at der var mere ved Dem end ved alle Andre.“

„Tænk at Holst ikke har været her idag heller.“

„Men fortæl nu! fortæl nu hvordan det gik.“

Han anstrængte sin Hjerne — men det var ham umuligt at forstaa hvad hun mente.

„Aa — jeg ved ikke om jeg tør fortælle det“ — men med engang stod det for ham,

hvad det var. — Det var Mødet med Schirm i Kafé Bauer. Død og Pine, han hadde jo ikke husket paa det, og i et Øiebliks Forvirring sa' han: „Ja — nu skal jeg øieblikkelig gaa derhen."

„Men Di sa' jo det var Klokken 2," kom det utaalmodig.

Nu husked han det.

„Ja, men jeg fik et Brev fra Schirm, at han var forhindret paa den Tid og bad mig komme Klokken 6 — er den ikke snart saamange nu."

„Jo — den er vist strax halv."

Uf! saa maatte han gaa — nu sad han netop saa godt og nu kom jo Ragnhild strax tilbage fra Badet — det var virkelig anstrængende dette.

„Hør, Odd, lov mig nu, at Di ikke vil være for stridig, naar Di taler med ham."

„Aa nei!"

„Ogsaa maa Di endelig komme indom her, naar Di har været der, vil Di det? Jeg *maa* høre hvordan det er gaat."

„Ja — jeg skal se om jeg faar Tid."

„Saa skal vi gjøre det rigtig hyggelig til Dem her iaften! Vi skal lave noe god varm Mad inde paa vort eget Værelse."

Det var et forrygende Sneveir med Kulde og Østervind udenfor og Odd frøs og bandte i sin tynde Vaarfrak.

Hvor skulde han nu gaa hen desuden? Hjem og studere, nu hadde han jo ikke læst det mindste til Konservatoriet idag — fordi han hadde været for optat af dette her. Det var bedst han fik en Ende paa denne Historien.

Han satte Hodet mod Vinden og stamped sig frem i Sneen, som føg og føg med irriterende Udholdenhed og kilte ham paa Næsen.

Hjemme var det vist koldt, for han hadde jo sagt, at han ikke kom igjen. Nei, han maatte jo hen og spørge Holst, hvordan det gik til ved sligt et Møde. Desuden, hjem turde han jo ikke gaa nu, for Frøken Hahn kjendte Værtinden i Königgrätzerstrasse og kunde komme til at fortælle, at han hadde været hjemme paa den Tiden. Pokker ossaa! Han burde ha' læst det der i Kontrapunkt og desforuden øvet sig lidt, for han gik omkring med daarlig Samvittighed. Pokker til Vind og Sneveir! Han vilde fortælle at det var bilagt.

Han kjæmped sig tappert frem opover Potzdamerstrasse og bøied af bort i Königin Augustastrasse. Endelig var han kommet til Nr. 9 — og

ringte. Piefkes røde Næse kom ud i Lugen grinende mod Veiret.

„Ach guten Tag Hr. Janson, det is ja en schlimmes Wetter, wat Sie da mitbringen.“

Men Odd var ikke i Humør til at indlade sig i Samtale.

„Sind die Herren oben?“

„Nein die jungen Herren sind ausjejangen.“

„Fordømt ossaa! Adjø.“

„Adj'é“ Og Piefke skyndte sig at smelde Lugen igjen for Sneveiret.

Odd skjød bortover Königin Augustastrasse — saa turde han vel ikke komme igjen da i Pensionen — aa, jo dette Møde maatte han jo kunde tænke sig ud — men han vilde virkelig iaften fortælle at det var bilagt, for det begyndte at blive for vanskeligt — han hadde jo nær forsnakket sig i Eftermiddag flere Gange. Men ialfald vilde han nu gaa hjem og faa Vinterfrakken paa sig, for dette var for koldt. Han kilte over Potzdamer Brücke, der hadde han Veiret paa Siden, saa det gik endda an, men saa bort Steglitzerstrasse. Der fik han det igjen i Ansigtet.

Han ringte paa, og gamle Frøken Hahn med Hængekrøllerne lukked selv op for ham.

Han sa' bruskt „Guten Tag“ og skyndte sig fort forbi hende ind paa sit Værelse.

Ja — det var koldt derinde. Pianofortet stod opslaat, han slog mekanisk et Par Akkorder an — og løb saa hen efter Vinterfrakken.

Han maatte jo skynde sig at komme afsted. Klokken var vist allerede 6 — og her maatte han ikke træffes. Det banked sagte og frygtsomt paa Døren. Hvem var nu det?

„Kom!“ skreg han i Sinne.

Lille Frøken Hahn klemte sig ængstelig ind gjennem Døren som hun bare aabned saavidt hun kunde slippe igjennem. I den gamle rystende Haand hadde hun en Skaal med noe rødt.

„Ach entschuldigen Sie, Hr. Janson!“ og hun saa op paa ham med sine fromme Øine. „Entschuldigen Sie, wenn ich Sie störe, bin so unruhig, Sie sehen so betrübt aus. Und denn — und denn wollte ich fragen — wenn Sie etwas quält, ob ich Sie mit etwas helfen konnte — und — ob ich — ob Sie vielleicht ein Bischen Eingebackenes essen wollten, wass meine Schwester selbst gemacht hat?“

Han holdt paa at sprække, men rysted blot utaalmodigt paa Hodet. Syltetøi i denne Kulde. Hadde det endda vært et Glas Vin. „Nein —

ich danke, ich habe keine Zeit zu so was“ — og han greb i Dørhanken.

„Ach lieber Hr. Janson — Sie sehen so betrübt aus — ist Ihnem etwas Unangenehmes passirt — Sie wissen, wir haben Sie so lieb, meine Schwester und ich, und wir können es gar nicht aushalten, dass Sie so betrübt sind, und da sagt meine Schwester zu mir: Adelaide sagt Sie, gehe doch zu dem lieben jungen Herrn und erinnere ihn daran, dass er ja gar nicht betrübt zu sein braucht, weil unser Herr ja selbst — — —“

Odd gjorde en utaalmodig Geberde.

„Wünschen Sie vielleicht lieber,“ hun saa paa Syltetøiet, „eine Flasche guten Wein, wir haben ein Madeira, der wird Ihnen gut thun.“

„Ja — vielleicht?“ sa’ han, „es ist sehr kalt.“

Glad over at kunne gjøre ham noget godt, skyndte hun sig ud, og greb sit Nøgleknippe af Forklædet.

Odd marscherte op og ned i Værelset. Saa standset han og nipped aandsfraværende til Syltetøjet, men saa tog han to Skeer og marscherte igjen op og ned. — Pokker til gamle Fruentimmer, Klokken var jo allerede 6 — han maatte skynde sig, det var da en forfærdelig Tid, det tog at hente den Pokkers Vinen — det var vist

Ananas dette her — han blev staaende ved Bordet og spiste. Det var igrunden ganske godt — det varte da en Evighed, før hun kom igjen, han tog Tallerkenen op til sig og spiste i store Mundfulde. Jo han vilde hen i Pensionen igjen iaften, men det var jo udmærket passende da at fortælle at ved Schirms store Anstrængelser var det bilagt. Hvor gla' de ville bli' allesammen, og han følte hvor lettet han selv vilde komme til at bli', da kunde han strax begynde at arbeide ordentlig, og han skulde nok fort ta' igjen det, han hadde forsømt paa dette her. Han smasked og sudde paa det sidste Stykke Ananas. — Der! hørte han hendes gamle Trin ude paa Gangen, og hun kom forsigtigt ind med en gammel støvet Flaske.

Den var deilig og varmed godt og han skjænked sig saa selv 2 Glas til uopfordret. Og saa et til.

Saa blev han rørt over hende og da hun igjen spurgte, hvad der feilte ham, viste han hende Brevet og forlod hende i den største Bestyrtelse.

Vinen hadde gjort ham godt og Vinterfrakken hjalp — saa han følte sig mindre ubehagelig, da han pilte indover Potzdamerstrasse

igjen. Ved Leipziger Platz saa han paa Normaluhret, 10 Minuter over 6, han tog Leipzigerstrasse nedover og kom i en Fart til Friedrichsstrasse, bugtende sig behændigt mellem alle Menneskene. Han bøied om Hjørnet af Friedrichsstrasse. Her skulde det være saa fuldt af „Schnepfen“ hadde han hørt, og han saa sig om, men han kunde ikke opdage noen, det var bare fine Damer i Silke og Pelsværk alle de, som gik her. Han var forresten gla for at *han* ikke var som de andre i Klassen, som gik med „Schnepfen“.

Men hvor i alverden vilde han nu hen. Café Bauer? Han hadde skyndt sig saa i en dunkel Frygt for virkelig at komme for sent derhen. Men han hadde jo Ingenting der at gjøre! Aa ja, men etsteds maatte han jo være, og saa var det jo ikke Løgn, naar han kom i Pensionen iaften og fortalte, at han hadde vært der. Han likte nemlig igrunden ikke at lyve. Far hadde ossaa sagt at man burde ikke lyve.

Man kunde forresten ikke kalde dette for Løgn.

Negeren i Café Bauer som stod der ude under de tunge Portièrer, slog dem tilside og Odd gik ind i den pragtfulde menneskefyldte

oplyste Sal, med A. v. Werners store Malerier paa Væggen. En høflig bukkende Wieneropvarter bemægtiged sig ham strax og skaffed ham tilsidst Plads ved et lidet Marmorbord. Paa Bordet foran ham hæved sig som paa alle de andre Bordene en let Kurvopsats med Wiener „Gebäck“ i. Han var ligesom beroliget, da han hadde sat sig. Nervøsiteten var borte.

Glae Mennesker strømmed ind og ud, og Zahlkellneren, der saa ud som en Greve, smøg sig graciøst mellem dem, raslende uafladeligt med alle sine Penge, som han tog op i store Næver af Lommen forat vexle. Et eneste uendeligt Virvar af skrigende Berliner Stemmer og Jargon lød rundt om ham afbrudt af Latter. Men han sad alvorlig og tænkte paa alt hvad han hadde oplevet i disse Dagene. Han hadde en Følelse af at det hadde modnet ham og at han blev ældre og mere voxen, mere Mand. Disse Sindsbevægelser og Nødvendigheden af Selvbeherskelse og Aandsnærværelse hadde udviklet ham.

Opvarteren kom svingende med Kaffen over Hoderne paa de som sad omkring, og satte den foran ham, saa det klirred i Ny-Sølvet.

Naar han nu iaften hadde afsluttet det Hele med at fortælle at Striden var bilagt, saa var

det jo en virkelig Oplevelse, som han hadde ført til Ende og som han kunde ha' at tænke tilbage paa senere. Og han følte sig sikker paa sig selv til senere, dette hadde vært en liden Prøve. „Senere" stod for ham som en stor indesluttet Gaardsplads, med en hel Masse brillante Oplevelser indenfor, som bare gik og vented paa ham og paa at han skulde bli Helten i dem.

Han løfted Hodet og det var som om han snused med sin korte, livlige, fregnede Næse paa Livet, som laa der foran ham inde i Gaardspladsen. Porten stod alt lidt paa Klem. Og han vilde komme til at *kunne.* Han følte, at der bodde Alvor i ham og Energi. Naar han knyttet Næven og bed Tænderne sammen — saan — saa kunde han ordentlig kjende Energien derinde i sig. Det hørte med for en Musiker at ha' Eventyr, det fortalte man altid om dem. Damerne var, som de var gale efter dem, og Mændene kappedes om at be dem i Middagsselskaber og sørge for at de fik Ordener, og han saa sig selv som voxen Mand i Snipkjole og hvidt Slips og en hel Række smaa Ordener hænge i en Guldkjæde, saan som han hadde set Ibsen med. Han saa sig selv vende sig fra Pulten, hvor han

hadde dirigeret sin sidste Komposition med en elegant Taktstok, som han hadde faat af Kong Oscar, Musikens Beskytter, nei det var sandt — han var jo Republikaner, det hadde han jo nær glemt, ja til den Tid var der naturligvis Republik i Norge, det gik jo godt fremover hadde Far skrevet. Saa hadde han altsaa faat den af Republikens Præsident, Johan Sverdrup, — han saa sig selv vende sig og bukke til det klappende Publikum.

Nu var han 17 Aar — lad mig se — 17 Aar — 17 Aar —. Naar han blev 19 maatte han allerede være lidt berømt. Mendelsohn hadde været berømt da han var 19 Aar, og han hadde ikke begyndt før ham. Men *han* hadde allerede været forlovet to Gange, da han var 17 Aar, den ene Gangen med en Grevinde. Han selv var endnu ikke forlovet en eneste Gang — for han kunde ikke regne det at han hadde pleiet at kysse den lille skidne Husmandsungen bag Fjøset derhjemme den Gangen da Far var kommet over ham — nei! Han hadde en ubehagelig Fornemmelse af, at Livet holdt paa at glide fra ham, at hans Liv var goldt og øde og pebersvendeagtigt — uden Kvinder. Han følte en Trang til at dulles og stelles for og

opvartes med bløde Hænder af Kvinder, der gik stille omkring for ikke at forstyrre ham, og saa paa ham med store dybe musikalske Blikke.

Den ene af dem var Grevinde og var lykkelig. De Andre var ulykkelige. Ja, nei! det gik ikke an, det gik ikke an dette — han kjendte Forbittrelsen indi sig mod de stille elskende pleiende Kvinderne, som endnu ikke var kommet til ham. Nu maatte de skynde sig. Han stod der jo færdig. Han hadde Følelsen af at Skjæbnen hadde glemt ham — der han sad ved Marmorbordet. Men noe maatte han jo gjøre selv. Han maatte arbeide og bli berømt — og nu hadde han ikke bestilt noe paa to hele Dager.

Zeitungskellneren kom og bragte ham Graphic.

Det gik slet ikke an dette — han maatte skynde sig hjem og gi sig til at komponere — nei! først op i Pensionen, men han vilde gaa igjen snart — saa fik han vælted af sig dette her og saa vilde han skynde sig hjem og ta' fat snart. Han hadde en Følelse af det, at det hasted svært. Mendelsohns Billede stod bebreidende for ham. „Kellner!! Zahlen!“ brølte han med en Stemme saa de, som sad omkring,

vendte sig og saa paa ham. En fin ung Frue med høi, spids Hat og violet Fjer tog op en Skildpaddelorgnet og saa paa ham med et overlegent Blik. Han blev lidt flau og reiste sig lidt klodset. „Ja — ja vent Du Mor! Vent Dere,“ sa' han halvhøit og saa udover alle disse Hattene og Fjerene og stamped i Benene for at faa Vadmels Buxerne ned, de var glid lidt opover, mens han sad. „Ja nu fik han jo snart de nye.“

Hun saa fremdeles paa ham. Opvarteren holdt Frakken op for ham. Huf den Tosken, holde den lige imod hende — med det stygge fillede Foret! Nei — der var ingen som stelte og passed paa hans Ting heller. Han skyndte sig at rive Frakken paa sig, sa' morskt: „Danke“ og slængte 10 Penning med en flot Haandbevægelse paa Marmorpladen. Han vilde ha' ny Vinterfrak ossaa. Far fik betale. Han vilde ha' fine Klær, det vilde han. Meget fine og mange fine Klær. Han hadde en Følelse af, at det var hans Ret.

Hun hadde tat Lorgnetten væk — men hvad var det — hun saa saa drømmende og underlig paa ham med sine nydelige Øine gjennem de lange Øienhaar — det gik underlig

gjennem ham. Der var kanske Grevinden alt. Ja! Ja! bare vent. Og han gik hurtigt og snoende sig behændigt mellem alle Menneskene ud forbi Negeren, som ærbødigt slog Portièrerne tilside.

V.

Schumann.

I det samme Entréen blev aabnet af den lange Pensionspigen, som saa bedrøvet, ængstelig og medfølende paa ham, blev Døren ossaa revet op ind til Salonen, og Tonerne af Schumanns Carneval og det varme Lampelys strømmed ud forbi lille Fru Enghs Hode, som kom frem i Døraabningen.

Han vidste nok, hvem som spilte. Han gik ind med Frakken paa og lod, som han ikke hørte Fru Enghs Spørgsmaal ved Døren.

Ragnhild vendte Hodet og reiste sig strax fra Pianofortet, hvor hun sad midt imellem de to Lysene. Det var første Gang hun hadde reist sig for hans Skyld. Langt borte i Mørket saa han Thoras Ansigt bøie sig frem med et spændt Udtryk. Ragnhild gik imod ham, han tog hendes bløde Haand. Den var tung og slap.

Men de sorte Øinene hendes saa paa ham klart og koldt og spørgende med et hovent Blik og der var et spodsk Drag om de fyldige Læber.

Med det samme faldt det ham ind, at der nok var *En*, som ikke vilde bli gla' over Forsoningen. — Nei de Ordene kunde han ikke faa frem nu: *„Det er bilagt.“* Nei nei det var umuligt. De passed ikke til dette Ansigt der lige foran ham. Han kunde ikke si' det *nu*. Og han saa hende ind i Øinene med et Høgeblik under de lyse Øienhaarene. Det var en voxen Mands faste karakterfulde og en god Vens tillidindgydende Blik. Saa kom der Liv i den tunge slappe Haand, og han fik et hurtigt varmt Tryk, mens Kulden forsvandt i Øiet.

Det var det første kvindelige Haandtryk i hans Liv, det første, som der hadde været ment noe med, og han blev underlig tilmode. Tænk, at der kunde være noe ved *det* — ja han hadde jo forresten læst om det — men — jo — nu begyndte han at forstaa.

Ragnhild hadde gaat et Par Skridt bortover Gulvtæppet. Han saa paa hendes stolte Ryg — Nei *nu* kunde han ikke si' det — Se! hvor nydelig Nakke hun hadde, som den hæved

sig der, trind og rund under det kulsorte opstrøgne Haaret.

Nakker kunde altsaa ogsaa være pene.

„Spil videre da!“ bad han og kasted sig ned paa en Stol. „Karneval og saan Lystighed, det passer rigtig for mig idag det!“

Hun satte sig uden et Ord til Pianofortet og spilte. Tonerne rulled og trilled og jubled og Akkorderne strømmed fremover hendes hvide Hænder, som han snart saa og snart ikke saa. Det var ligsom hun kjærtegned Tangenterne.

Nei det var umuligt! Han fik si' det til Thora, ossaa fik hun fortælle det siden.

Han syntes aldrig han hadde hørt hende spille saan, det var som en overgiven grusom Glæde i det. Og de rare maskerte Carnevals Figurerne sprang ligesom levende frem under hendes Hænder, som om hver af dem var et Udtryk for, hvad hun netop følte i det Øieblikket.

Saa var det forbi.

Hun sad stille en Stund og bladed sagte i Noderne. Thora bøied sig over mod Odd med et hviskende Spørgsmaal paa Læben, men han lod som han ikke saa det, la' sig tilbage og sa:

„Ragnhild!“

Det var første Gang han hadde vovet ikke at si' Frk. Olsen.

„Aa spil Maaneskinssonaten da! Den er saa deilig.“

Og hun spilte — de sad aldeles stille og hørte paa. Thora forsøgte flere Gange at bøie sig hen til Odd, men opgav det igjen.

„Er den ikke svær?“ spurgte Odd, da hun var færdig.

„Aa jo! det er den nok.“

„Jeg syns naa Du spiller'n saa vakkert,“ sa' Thora.

„Ja,“ sa' Fru Engh, „hun spiller'n saa yndigt.“

„Nu slipper Di ikke endda Ragnhild, nei Di gjør ikke. Nu *skal* Di spille Spinnelied!“

„Udsat af Lisst?“

„Ja! Netop!“

Og hun spilte. Man hørte Rokkens Surren under hele den vexlende Stemning.

„Den er vel ossaa svær?“ sa Odd.

„Neida! Den ligger godt for Fingrene.

„For en brillant Methode Du har da Ragnhild,“ kom det borte fra Lænestolen, hvor Thora sad i Halvmørket.

„Ja!“ sa' Odd. „Ossaa er det jo det, at man mærker slet ikke Teknikken det Gran.“

„Nei ikke Spor. Det er saa brillant.“

„Gud hvor flink Du er Ragnhild.“

„Spil — la’ mig se! Jo nu skal Di spille Appassionata!“ sa’ han hurtigt forat slippe for Thora, som hadde lagt sin Haand paa hans Arm. Han tyssed paa hende, da hun begyndte at tale hviskende, og pegte paa Ragnhild.

Da den sidste Gjenlyd af de sidste Toner af Appasionata var død bort, var Thora over ham igjen, men han skyndte sig og sa’ høit:

„Di spiller efter den Neupertske Methode, hører jeg.“

„Ja — jeg liker slets ikke det tunge Anslag.“

Men nu begyndte Thora at bli’ paagaaende igjen.

„Aa spil Marche militaire af Selmer da,“ sa’ han.

Og strax efter fyldte Tonerne Rummet. Hun var storartet, hun var deilig, han var vist forelsket i hende, eller i det mindste forlibt. Hun var et storslagent Menneske. Jamen det var naa forgalt, saan som den Holst hadde gaat hen og fornærmet hende — tænk at vove at fornærme *hende*. Han burde igrunden været straffet for dette, den gamle Habaen. Man burde igrun-

den slet ikke bilagt Duellen — og naar han saa paa den hvite Nakken og den stolte Reisningen hendes der lige foran ham, slig som Figuren løfted sig op fra Pianofortestolen og slig som Kjolen faldt elegant nedover, saa han bare saa lidt af den lakerte Hælen med et Glandslys paa, nei! ikke Spor af bange vilde han være, naar han stod ligeoverfor den gamle Rouéen med Vaaben i Haand.

Men Thora lod sig ikke længer styre:

„Er det bilagt!“ hvisked hun midt under de krigeriske Toner.

„Næi!“ svarte han barsk. Pokker til Ihærdighed paa det Fruentimmer ossaa da!

„Det Eneste — hvis jeg faar Lov aa si' det,“ sa' Fru Engh og bøied sig henover mod Ragnhild.

„Ja, naturligvis —!“

„Det Eneste er, at jeg kanske synes, at Du muligens tar Mellemsatserne lidt for langsomt.“

„Aa ja — det kan nok være.“

Odd hørte at det blev dækket paa Bordet derinde i Spisestuen ved Siden af.

Han gik frem og vilde ta' paa sig Frakken, men Thora tog og drog ham tilside, fulgt af Fru Enghs Øine.

„Naa!“ sa’ hun bestemt. „Hvordan gik det?“

„Aa det er ikke noe at fortælle. Det er et svært fint storartet Lokale det Café Bauer, et helt Palads. Tænk, alle Væggene er fulde af store Frescobilleder af A. v. Werner, og forfærdelig mange Folk og en Neger til Portier.“

„Ja, det er jo ikke det, jeg spør om. Hvad sa’ Schirm? Var han kommet, da Di kom, eller kom Di først.“

„Nei han sad der da. Jeg hade vondt for at finde ham forresten, for det var saamange Folk, men jeg kjendte ham paa den svære krøllede Luggen hans.“

„Var han alvorlig.“

„Ja, han var lidt alvorlig, men svært høflig og venlig.“

Pludselig dukked der et Minde fra, hvad Holst hadde fortalt om, da han var Sekundant, op hos ham, og han sa’: „Det første vi gjorde var naturligvis at vexle Kort. Han gav mig Holsts Kort, og jeg gav ham mit.“

„Ja saa,“ sa’ Thora, „og hvad saa.“

„Han beklaged saa forfærdelig, at det var kommet slig, som det var kommet og spurgte mig om jeg ikke bare kunde erklære, at jeg

ikke hadde ment de Ordene, jeg hadde sagt om Holst, saa trodde han, at han vilde gi' sig."

„Aa Herregud, hvorfor gjorde Di ikke det da Odd!"

„Nei kunde jeg det da? Det var jo umuligt for Ragnhilds Skyld. — Ja, Farvel, nu maa jeg vel gaa!"

„Kan Di ikke bli' her og spise tilaften da? Som min Gjæst," sa' Fru Engh derborte med lidt klynkende Stemme.

„Nei — jeg maa hjem, det er noget, jeg skal komponere." Det hadde han jo foresat sig ogsaa, og man *maatte* arbeide — ellers gik det for langsomt med Fremtiden, og han vidste nok, hvad han vilde komponere nu — det var noe til Ragnhild — det maatte bli' lidt wagnersk, men naturligvis aldeles originalt alligevel, ikke som Selmer i den Marchen.

De saa paa ham. Tænk, at kunne komponere nu! Hvilken Mand. Han rev Frakken paa sig, som laa henne paa Stolen. Ragnhild hadde reist sig og rakte ham Haanden. Dette med Haandtryk, jo der var noe ved Haandtryk, han hadde lært meget idag. „Kom snart igjen!" sa' hun med sin mørke Stemme og saa langt paa ham.

„Ja, det maa Di endelig! Kan Di ikke

spise imorgen her da istedenfor," spurgte Fru Engh.

„Ja — det maa Di endelig Odd," sa' Thora.

„Jo Tak."

Thora fulgte ham ud og holdt ham igjen i Entredøren, hun hadde hat et Tag i Kraven.

„*Naar* skal det gaa for sig?"

„Tror Di, jeg sier det da. Aa langtfra. Forat Di skulde gaa og forhindre det — men paa de første Dagene blir det ikke."

„Gusjelov! men hvorfor ikke?"

„Nei, Schirm sa', at det var ikke retfærdigt, at vi skulde slaas nu, for Holst var jo saa svært flink til at skyde og ikke jeg, saa jeg maatte faa Tid til at øve mig lidt først. Holst hadde selv bedt ham om at foreslaa det. Det synes jeg er meget pænt af Holst. Jeg begynder imorgen paa en Skydeskole inde i Jægerstrasse."

Thora gjøs.

„Odd! Odd! Odd!"

„Ja, Farvel, jeg maa hjem og arbeide, Farvel, Farvel!" Han rev sig løs og sprang ned de første Trin og hoppede saa syv Trin paa engang ned paa første Afsats, og saaledes videre Etage efter Etage. Saa blev Døren lukket der-

oppe, og han var nede og kilte bortover. Paa Hjørnet af Potzdamer Strasse standset han.

„For Pokker, men nu hadde han jo viklet sig ind endda dybere i det, istedenfor at standse. Hvad ialverden — Hvad skulde han gjøre nu, hvad skulde han nu gjøre da? Hvad —“

Langsomt rusled han opover Potzdamer Strasse. Engang imellem standset han raadvild, gik et Par Skridt tilbage og snudde saa atter.

Dette var ubehageligt — han husked ikke noe saa vondt, siden den Gangen for to Aar siden, da han hadde løiet. Dommen var blet forkyndt af Fa'r, at han skulde ha' Bank, og han gik og vented paa, at Mo'r skulde finde et Spanskrør.

Det var ikke blet noe af, for da det kom til Stykket, hadde Fa'r ikke turt, og Mo'r fandt naturligvis ikke noe Spanskrør, men den Fornemmelsen iforveien, den husked han, Fornemmelsen af noe aldeles uundgaaeligt vondt. Her var altsaa noe, som ossaa var rent uundgaaeligt — Opdagelsen.

Folk strømmed forbi ham. „Pardon!“ Han maatte uafladelig flytte sig frem og tilbage.

Hjem og arbeide? Værelset stod for ham og den gamle Værtinden. Huf nei! Nei!

Han hadde standset lige udenfor Café Potzdam — hvis han gik ind der og tog en Absinth, saa blev han vist roligere. Nei! Nei! Nei! Det turde han ikke, Absinth var jo saa farligt. — Med engang gik der et Lys op for ham — en Hjælp i Nøden: Holst! Ud til ham og fortælle ham, hvorledes han hadde kjørt sig fast! Holst var saa rolig og hadde Erfaring — han kunde naturligvis hjælpe ham. Og glad og frisk igjen skjød han opover det sidste Stykke før Potzdamer Brücke og som en Pil nedover Königin-Augustastrasse, saa fort, saa han trods sin Behændighed i at sno sig stødte til mange. Han sa': „Pardon!“ og de vendte sig og saa efter ham, men han løb videre. „Pardon!“

Paa kort Tid var han henne paa Hjørnet af Hohenzollernstrasse og ringte voldsomt paa, Lugen blev revet op, og Piefkes røe Næse stak udaf den.

„Aha! Hrr. Janson, dachte ich mich gleich.“

„Hr. Holst zuhause?“

„Die Herren sind abjereist!“

„Abgereist?“

„Jawohl — vorgestern — nach Dessau um

sich zu amusiren — Sie wollten die Eltern des Herrn Schirms besuchen."

„Wann kommen sie wieder?"

„In acht Tagen."

„Faen!" sa' han og vendte sig, hvorledes skulde han holde dette gaaende i 8 Dage til — og hvorledes blev det nu med Studierne? „Adjø!"

Piefkes Ansigt forsvandt og Lugen blev slaat igjen bag ham.

VI.

Piefke.

Ja! det var det Noe som hjalp, saan et Par smaa Morgenschnapser, de varmed Kroppen. Men det hadde vært væmmeligt der udenfor Villaen inat. Naar det idetmindste var kommet en eller anden Indbrudstyv eller saant. Det gav Motion og var da idetmindste en Afvexling om ikke anderledes saa naar man løb sin Vei. Piefke gik med Besvær i sin tykke Kavaj og med Pistolerne i Bæltet, som han og de andre private Natvægtere bar efter den sidste Tids Usikkerhed, op af den smale Trappen fra Kuskekneipen, og stolprede med tunge Trin i sine store Støvler bortover den tomme Gaden, kom til Nr. 9 og gik Bagveien ned i sin trange Portnerleilighed med den indeklemte Luft.

„Morjen!“ sa' Piefke og la' Pistolerne paa Bordet ved Siden af Kaffekoppen.

„Morjen!“ sa' Fru Piefke, borte ved Komfuren. Hun holdt Laaget af Kaffekanden op og stirred nedi.

„Helf mir doch meine Uniform abzunehmen.“

„Du kommst spät — Bist wieder in der Kutscherkneipe jewesen,“ sa' hun og drog pustende i hans ene Ærme.

„Nein — aber es hatte sich eine junge schöne Dame im Thiergarten erhängt, da musste ich dabei sein und die herunterschneiden, dat nahm Zeit.“

„Achherrjeh! Warum hat se det jethan, die arme?“

„Unjlüchliche Liebe,“ sa' Piefke med et mørkt Udtryk i Ansigtet.

„Achherrjeh!“

„Meine Pantoffelen!“

„Hier!“

Han hadde sat sig. Fru Piefke skjænked Kaffe af Kjedlen. Han tog Brillerne ud af Futeralet, som var lagt frem, satte dem paa den røe Næsen og folded „Der Berliner Bürger“ ud.

„Wo is denn meine Butterbemme?“

„Hier,“ sa' Fru Piefke og rakte ham et to Tommer tykt Smørbrød. Han aabned sin Folde-

kniv og skar et stort Hjørne af og tygged og læste.

„Du — Jestern Abend, als Du jejangen warst, kam Hr. Janson und fragte, ob die jungen Herrn noch nicht da waren. Er sah janz verrückt aus.“

„Er ist auch verrückt,“ brummed Piefke bag Avisen.

Han skar et nyt stort Stykke af Butterbemmen og stopped det ind i Munden.

„Ein verfluchter Kerl,“ udbrød han.

„Wer?“

„Dieser Windhorst da im Reichstag! Der schwafelt da einen Unsinn zusammen!“

„Wat sagt er denn?“

„Det verstehst Du nicht,“ sa’ han og stopped det sidste store Stykke i Munden, drak det sidste af Kaffen og reiste sig.

„Willst du denn jetzt nicht schlafen? Du brauchts ja nicht uf jehn. Die Herrn sind ja nicht da.“

„Ich muss ja doch wat für meine Unsterblichkeit thun.“

„Ach wat. Du solltest die Schmierrei den Herren überlassen.“

„Hysss!“ sa’ Piefke. „Du verstehst nichts

von den schönen Künsten. Ich male ein Bild als Jeburtstagsjeschenk für Herrn Holst. Adj'é!"

Han steg langsomt op af den smale Kjøkkentrappen.

„Morjen Marie!" raabte han ind af den aabne Kjøkkendøren i anden Etage, hvor en Tjenestepige laa paa alle 4 og vasked med Bagdelen til ham.

„Morjen, Hr. Piefke." Et smilende rødmusset bustet Kokkepigeansigt saa over Kroppen tilbage paa ham.

Han steg videre, til næste Etage med klaprende Tøfler.

„Morjen Lischen!"

„Morjen Hr. Piefke!"

Han steg tungt videre høiere op.

„Morjen Hr. Piefke — krieg ich jetzt bald den Hof zum Kleider trocknen."

„Bald!" svarte Hr. Piefke pustede tungt og steg videre en Etage.

„Morjen Riekchen!"

„Morjen!" svarte morsk en svær tyk Dundre i næstøverste Etage.

Han var endelig oppe aldeles forpustet og gik ind i Atelieret.

Saa det var rigtig godt, de var reist bort.

Nu hadde han da faat gjort ordentlig rent for en Gang Skyld.

Lænet op mod Staffeliet stod en gammel overstrøget Studie af Holst, malet paa en Papplade, som hadde slaat sig og var blet krum.

Han saa paa den en Stund og rysted paa Hodet.

Og han snudde Studien rask om og satte den op paa Staffeliet. Paa Bagsiden var hans halvfærdige Billede — et grønt fladt Landskab i Eftermiddagsstemning.

Han betragted det en Stund, saa tog han Palletten og begyndte at male og stod længe fordybet i det.

Det var dog igrunden meget behageligere alligevel og mere Ro, naar man var alene som nu . . .

Dingelingeling linglinglingling ling.

„Na — nu — jetzt komme ich ja.“

Han la' Palletten fra sig og tøfled ud og lukked op.

Odd stod med Klokkestrengen i Haanden og skulde ringe anden Gang.

„Gutenmorjen — Nein! Die Herrn sind noch nicht da!“

„Aber Hr. Piefke! Jetzt sind die acht Tage vorbei.“

„Ich kann's nicht helfen. Sie amusiren sich zu jut."

„Wann kommen sie denn? Haben sie nicht gechrieben?"

„Nein!"

„Vielleicht morgen?"

„Vielleicht!"

„Ich komme morgen wieder und frage nach!"

„Kommen Sie nur! Adj'é."

Piefke lukked Døren og hørte, hvordan Odd ramled nedover Trapperne.

„Immer diese Størung."

Piefke gik ind igjen, tog Paletten og malte en Stund.

Verflucht nochmal! Nu hadde han ikke mere Hvidt og Asfalten var det ogsaa forbi med. Uden Asfalt kunde han ikke male. Ja, der var ingen anden Udvei, han *maatte* stjæle lidt af de nye Tuberne i Malerkassen.

Han betænkte sig en Stund, men tilsidst aabned han Malerkassen med Ærefrygt, tog og klemte forsigtigt ud en liden Klat Hvidt og en liden Klat Asfalt, og saa stilled han sig igjen og malte ivrig.

VII.

Otte Dage senere.

Holst var alene deroppe og stod og saa paa alle de Skizzer, som Piefke hadde malt, mens de var borte, han hadde arrangeret en hel Udstilling paa Væggen over Sofaen, og paa den store Geburtsdagspresent, Eftermiddagsstemningen.

„Dingelinglinglinglinglinglinglinglinglingling ling!“

„Se saa!“ Holst vendte sig fra Staffeliet og gik ud.

„Jo! naturligvis, det var ham.“

„Goddag Odd. Hvordan har Du det?“

„Forfærdeligt!!!“, svarte han, og gik ind foran. „Gubbevaremig saa længe Du har vært borte.“

Derinde slap han sig ned paa Stolen ved Bordet og pusted og pusted og knapped op Frak-

ken. „Puh, Puh!“ Han hadde en ny gul stor rudet Dress med Buxer, der næsten var saa vide som Skjørter nedentil.

„Ja! hvorfor stormer Du saa bestandig. Kan det haste saa svært?“ sa' Holst og saa kritisk nedover Dressen.

„Ja — Ja.“

„Ændelig! Ændelig kom Du!“ stønned Odd. Han reiste sig.

„Har Du længtes saa efter mig?“ spurgte han.

„Ja, det ved Gud, jeg har!“

„Men jeg synes, Du er blet bleg og mager, er der hændt dig noget ubehageligt?“

„Hvad er der paa Færde?“

„Duellen!“ sa' Odd mat.

„Duellen?“

„Ja — for Faen!“

„Aa — naa!“

„Har Du glemt den?“ ropte Odd pludselig med sin kraftig rullende Røst og sprang op og kasted vrede Blikke paa ham under Marchen. „Det er jo Dig, som har funnet paa'n.“

„Aa, den Historien — naa! Ja — men jeg skjønner ikke — —“

„Naa skal Du høre.“

Og han fortalte om Frokosten og Pensionen. Holst smaalo hele Tiden, undertiden brast han ud og gik saa igjen over til Smaalatter.

„I fjorten Dage har jeg nu holdt det gaaende,“ raabte han og traved mørk op og ned, „jeg har vandret akkurat som paa en Vulkan, ræd for Opdagelse. Jeg har anstrængt mig, aa! forfærdelig, forfærdelig! — Sover ikke om Natten, arbeider ikke om Dagen. Nervøs! Aa!“ — Han talte med engang smaahurtigt med høi Diskantstemme. „Nu har de begyndt at kjølne i Interessen, ser Du, fordi den aldrig kom den Duellen, og jeg maatte finde paa Nyt og finde paa Nyt, forat holde Løftningen oppe — og ja — var Du ikke kommet nu, sandelig om jeg ved, hvad jeg skulde gjort. De *forlanger* nu en Duel, ser Du! Først gjorde de Alt, Alt, Alt forat forhindre det, men nu forlanger de Duel paa Liv og Død — De *vil* se Blod og det snart! Hvad skal jeg gjøre?“

Han vandred op og ned med Armene over Kors.

„Hvad *skal* jeg gjøre?“

Han gik fortere.

„Og saa har jo jeg elendige Menneske for-

talt det paa Konservatoriet og hjemme i Pensionen, og de har fortalt det til Naboerne — hele Berlin ved det, og hele Berlin forlanger nu, at jeg skal slaas. Hjælp mig!“

„Men Herregud! Det er jo ikke det mindste vanskeligt at ordne dette.“

Den dybe læspende Stemmen virked beroligende som Bromkalium paa hans ophidsede Nerver, og han satte sig igjen.

„Vi kan jo bare afholde Duellen — vi fastsætter en af de første Dage — saa blir man vel tilfreds.“

Odd saa op.

„Afholde Duellen — *virkelig*. — Duellere paa Alvor.“ Han saa lidt usikker ud. „Vi to?“

„Nei tak! — Du fører bare Comedien helt tilende.“

Odd tænkte sig om et Øieblik og for med Haanden gjennem Haaret, saa sprang han op:

„Brillant! Brillant!“ skreg han og løb rundt — med engang standset han: „Men vi gaar jo lyslevende omkring bagefter?“

„Vi kan jo være saaret jo. Du kan jo for Exempel ha' saaret mig, saa faar desuden Skurken sin fortjente Straf,“ læsped Holst.

„Bravo, Bravo! Jeg Fæ, som ikke kunde

finde paa dette. Gusjelov, Gusjelov! Puh det har vært fælt i denne Tiden.“

„Det har vel ikke vært *bare* fælt — Du maa da ved Hjælp af dette ha’ faat Ragnhild lidt forlibt i Dig.“

„Ja naturligvis — ja naturligvis! Hver Aften var deilig, storartet, men hver Morgen, hver Morgen! Huf! Naar jeg skulde begynde paa det Samme! Nu er jeg gla’ igjen. Hurra! Nu skal jeg arbejde! Tænk Dig! Jeg har næsten Ingenting spist, slig tog det mig. Men Du ser ud som Du har spist godt paa det Sidste. Du er blet tykkere og ser mye mer fornøiet ud end før.“

„Aa nei,“ sa’ Holst, „det er jeg ikke, men Kunstforeningen hjemme har forresten naturligvis vært saa dom at kjøbe det daarlige Billede jeg sendte hjem til dem.“

„For hvor meget?“

„150 Kroner.“

„Der kan Du se! Norge er brillant!“ raabte Odd. „Men saa har Du altsaa Penger, og saa maa Du laane mig noen.“

„Ja værsgo, hvormange?“

„Nei, jeg vil ikke — jeg vil ikke ha’ mere end 10 Mark, for saa bruger jeg dem op med

engang. Men la' mig faa 10 Mark. Nei la' mig faa 5."

Holst stak Haanden i Buxelommen og tog op en Næve Guld og Sølvmynter.

Odd tog en liden Femmark i Guld. „Tak!"

Med engang rev han af sig Ytterfrakken og stod der i sin nye gule Dress.

„Se her, hvad synes Du?"

Holst betragted ham nøie og med selvtilfreds Kjendermine, vendte ham mod Lyset, vendte ham igjen, for at se hvordan den sat i Ryggen.

„Den sidder ikke saa daarlig," sa' han, „men Farven er jo fæl!"

„Aa, langt fra," for Odd op med, „langt fra! Den er meget pen Far, de sa' hos Skrædderen, at det var den mest moderne Farven."

„Ja, det kan gjerne være, men den passer jo aldeles ikke til Haaret dit Mand. Det er næsten samme Farve."

Odd saa dybt bedrøvet ud, med engang bused det ud af ham:

„Ja det vilde jeg ogsaa spurgt Dig om, hvergang jeg var her, men Du kom jo aldrig igjen og jeg kunde ikke vente længer," sa' han sint, rullende paa Ordene. „Men alle Mennesker si'r forresten de er saa pene, saa — — —"

„Ja — ja! saa er det jo bra! Men en Ting maa Du gjøre naa, Du maa klippe af Dig noe af Haaret i Nakken. Du ser jo ud som en Musiker jo, Mand — Du maa se ud som en Herre — og saa det gulrøde Haar udover den gulbrune Frakkekraven. Nei Tak!"

Odd kjendte med Haanden i Nakken.

„Jeg skal tænke paa det," sa' han, „Men nu faar jeg gaa, skal ikke Du indover?"

Han trak paa sig Frakken.

„Jo jeg skal lidt ind paa Akademiet."

Han hented frem sine nye Støvler og gav sig til at trække dem paa sig.

Odd spaserte utaalmodig op og ned imens og talte halvhøit med sig selv.

„Jeg faar gaa ind paa Konservatoriet og saa fortælle at nu er Dagen bestemt." Jo de var nu pene alligevel de Klæerne, hvad han saa sa.

Klippe af sig Haaret — —?

VIII.

Sekundanten.

Schirm hadde ikke tændt Lampen endda — han var blet siddendes ved Pianofortet, mens det blev mørkere og mørkere omkring. Bare lidt svagt koldt Lys faldt ind af det store Vinduet uden Gardiner.

Han greide den meget bedre nu, Symfonien. Mens han var der hjemme i Dessau var det ligesom pludselig løsnet og alt det Slidet fra før kom ham alligevel tilgode, for nu var han trængt ind i den saan, at han med engang spilte den udmærket og aldeles eiendommelig — og nu kunde han ossaa spille andre Ting. I sin nye Iver spilte han da hele Dagen og tegned om Aftenen og Natten, saa Holst, naar han vaagned engang imellem, hørte Schirms Pen krisle og krasle henover Papiret som Hodet

med det store krøllede Haaret var bøiet dybt nedover, og han vidste, at imorgen vilde en ny Tegning være færdig til det store Illustrationsværk, som Schirm holdt paa med.

Men om Dagen spilte eller gik han op og ned paa Gulvet og laved Tegningerne sine færdige i Hodet. Nu hadde han siddet der fra Kl. 3. Holst var gaat uden at han mærked det for at spasere „unter den Linden", og det var blet mørkere og mørkere uden at han mærked *det* heller, mens han spilte videre ind i Aftenen, som sænked sig omkring ham.

Med engang saa hørte han, at det ringte og skønte, at det hadde nok allerede ringt en Stund. Han spilte et Par Takter tilende og gik ud. I Halvmørke derude kunde han i det svage Lyset fra de lange kulørte Trappegangsvinduerne saavidt se, at det var nok et lidet Fruentimmer som stod der, og han tænkte, at det var vist En som kjøbte gamle Klær.

„Entschuldigen Sie," sa' hun med lidt skjælvende og lav Stemme og en fremmed Accent. „Wohnt nicht Hr. Schirm hier."

„Ja — ich bin es."

„Könnte ich ein Paar Worte mit Ihnen sprechen?"

„Bitte treten Sie näher! Ich gehe vor, weil es hier ein Bischen dunkel ist."

Endelig hadde hun famlet sig igjennem den lange Gangen efter ham, snublet de to Trinene, som laa foran Tærskelen og var kommet ind i det store Rummet, som saa ud til at være endda meget større og høiere i Halvmørke.

Der blev et Øiebliks Pause.

Endelig faldt det Schirm ind, at man pleide vist at by saane Damer at sætte sig ned.

„Bitte! nehmen Sie Platz!" sa' han og skjød hen til hende den haarde Træstolen fra Pianofortet. Hun satte sig.

„Ich", sa' hun, men blev stoppende, „ich bin Frau Engh. Odd hat vielleicht von mir gesprochen — ja ich meine früher."

„Nein, ich erinnere nicht — — —".

„So? — ich dachte — ich wollte nämlich — Sagen Sie lieber Hr. Schirm," brød hun af med engang og der kom noe bevæget i Stemmen — „Es ist ja jetzt bestimmt? Es ist ja morgen?"

„Morgen?" sa' Schirm.

„Ja! Sie wollen es vielleicht nicht sagen, aber Sie müssen es, Sie müssen es, lieber Hr. Schirm. Wir können es gar nicht aushalten.“

„Ich versichere — gnädige Frau!“

„Hr. Schirm — und Sie *müssen* es verhindern, Sie müssen es beilegen — können Sie nicht dass — bedenken Sie doch — der junge Mann — siebzehn Jahre blos.“

Han stilled sig med Ryggen mod Vinduet.

„Es ist morgen früh? Nicht wahr?“

„Ja gnädige Frau.“

„Um sechs Uhr?“

„Ja.“

Han hadde smaa indre Krampetrækninger og trak sig længer ind i Mørket bag Pianofortet.

„Aber können Sie es denn nicht verhindern.“

„Ich habe mein möglichstes gethan — aber alle meine Versuche sind bis jetzt gescheitert.“

Fru Engh sukked.

„Aber — — —“

„Ich werde übrigens noch heute Abend eine letzte Anstrengung machen.“

„Ja — ja ich danke sehr — Adiö!"

Schirm fulgte hende ud og lukked Døren og gik saa ind igjen og smaalo mens hans spilte, med en Gang brast han ud i en forfærdelig Latter og blev siddende og storle derinde i Mørket.

„Naa?" sa Ragnhild, som stod og hadde vented dernede udenfor Porten i den elegante pelskantede Vinterkaaben sin.

Men Fru Engh rysted paa Hodet.

Ja — han skulde prøve engang til — men han trodde ikke det nytted til Noenting.

Et Par Skridt ned i Königin Augustastrasse kom en høi slank lidt kalvbenet Skikkelse med høi Flos paa imod dem og hilste dybt.

„Gud — det var *ham!* —" hvisked Fru Engh og puffed til Ragnhild med Albuen.

„Ja!"

„Saa Du, hvor han saa alvorlig ud?"

„Aa ja, det er jo noksaa rimelig det, naar

det skal ske imorgen. Det finds naa vel noen menneskelige Følelser i ham ossaa vel.“

„Du jeg tror, han skammed sig!“

De gik stille og modfaldne hjem i Königgrätzerstrasse.

Om Aftenen kom Odd.

IX.

Wagner.

„Ragnhild," sa Odd midt i Stilheden derinde, de hadde alle 4 siddet lang Tid uden at vexle et eneste Ord. „Vil Di gjøre det, jeg ber Dem om?"

„Jada!"

„Spil anden Akt af Lohengrin for mig da! Vil Di?"

„Claverudtoget?"

„Ja!"

Hun gik hen og fandt Noderne paa Etagèren og stilte dem op paa Pianofortet. Der hang en rød Lampeskjærm over Lampen.

Odd gik hen og tændte Lysene paa Pianofortet og saa blev han staaende derborte forat vende Bladet for hende. Hun begyndte at spille rolig og enkelt — ja han kjendte det vel godt. Det var som hørte han Texten igjennem.

„*Dass süsse Lied verhallt*“ — det var jo næsten som Sang. Han syntes han hørte Ordenes Klang og Lyd i selve Tonerne — og det var *hans* Stemme — det var *ham* som var Lohengrin.

Hvor kvindeligt, rolig behersket hun spilte med ulmende Lidenskab under.

„*Vermagst Du, Holde, glüchlich Dich zu nennen.*“

Og det var ligesom hun var Elsa, som svarte.

„*Fühl ich so süss mich entbrennen.*“

Det var hendes fuldstændige Hengivelse, og saa kom Duetten med den uendelige Forstaaelse mellem dem.

Da hæved hun med engang langsomt de tunge fyldige Øienlaagene, og Blikket kom frem under dem og traf hans — der var Glød i det — en sort Glød, som mødte hans blonde Høgeblik.

Ja, han skulde nok duellere for hende — om det saa var med 10 paa engang. Holst burde straffes den gamle Haba'en. Imorgen!

Men dette hadde han aldrig kjendt før. Den Fornemmelsen, naar man saa slig paa hverandre — slig — —

— Ja tænk, at det var noe godt i det saa'n

at stirre hverandre ind i Øinene, og bare se og se. Før var han jo altid blet lidt flau, naar hans Blik saa'n tilfældigvis hadde kommet til at møde Andres i længere Tid — men — dette — dette — var — noe — Andet — saa bøied hun pludselig Hodet og saa ned, han blev saa kold og flau med engang.

Nei, han maatte ha' mer af dette, mye mye mer.

Men nu saa han bare den hvide rette Skilningen i det sorte Haaret, mens de bløde fristende Hænder fløi fortere og fortere henover Tangenterne — og Elsa og Lohengrin svarte og spurgte afvexlende.

Nu var de inde i Gemakket. Musiken blev hemmelighedsfuld.

„*Athmest Du nicht mit mir die süssen Düfte?*"

Mon hun ikke vilde se op igjen nu — jo! Ligesom modstræbende begyndte det dybe underlige Blikket at kredse lidt omkring, ligesom en Fugl, der ikke rigtig turde sætte sig, skræmt, som det var fra før af. Saa streifed det ham endelig let og løsned sig strax igjen, kom tilbage og blev dvælende længer og længer, indtil det hang urokkelig fast. Og det skjalv i hendes Øje derinde i de fine Tegninger i den mørke

Pupille, de blaa Aarer i det brune, som straaled ud fra den bundløse mørke Afgrund i Midten, det skjalv og forandret sig sammen med Stemningen i Elsas og Lohengrins Ord, som hørtes i Tonerne.

„*Ach könnte ich Dir werth erscheinen?*“

Og Tonerne strømmed videre gjennem det bløde halvmørke Værelse i det varme Skjær fra den røde Lampeskjærm, Melodien lød som menneskelig Sang, og Akkompagnementet fulgte legende med.

Mon det ogsaa var noe ganske Nyt for hende, dette med Øinene, slig som det var det for ham? Ossaa de to andre gamle Tanterne, som sad der henne i Lænestolene og ingenting ante. Var det ikke ligesom han og Ragnhild begik en Forbrydelse sammen i Hemmelighed. Det var deiligt. Og han saa og saa —

Men Elsa vilde vide, hvem Lohengrin var, og stærkere og stærkere blev Spillet under Kampen mellem de to, hun rynked fint de fine Øienbryn, og der kom noget truende ind i hendes sorte Blik, mens Fingrene fløi hurtigere og hurtigere.

„*Ach mach mich stolz durch dein Vertrauen.*“

Nei — nei — ingen Vertrauen, for da vidste han, at da var det forbi, som med Lohengrin.

Og Lidenskaben steg og steg, det uhyggelige i Tonerne gik over.

Han vendte mekanisk et Blad — hun saa slet ikke paa Noderne, bare paa ham, endnu hang deres Blikke sammen, som var de voxet fast, han hadde Hjerteklap og hendes unge fyldige Bryst bevæged sig tungt under det stramme sorte Silketøiet.

„Huf da!" Der rev hun Blikket brutalt tvers over og reiste sig, det gjorde næsten ondt! Og hun vendte sig og gik blødt over Gulvtæppet ind paa sit Værelse.

Odd blev staaende et Øieblik og saa efter hende, saa fo'r han sammen, gik hen til Thora, bøied sig over hende og sa' hviskende:

„Jeg gaar — — sig Farvel til hende fra mig — jeg kan ikke" — og ude var han i Entréen, rev Frakken paa sig, smældte Døren igjen og styrted ned af Trapperne.

Han var allerede i anden Etage, da blev Døren revet op deroppe. „*Odd!!*" Op igjen af Trappen fløi han. Der stod hun i Døren mod Mørket indenfor — og der var Taarer i de store Øinene. —

„Odd", hun rakte Haanden ud, han greb den og trykked den krampagtig!

„Farvel“ — sa' han — „jeg kan ikke — Tak — Jeg ved ikke — forstaar ikke — Kjære Ragnhild — Hvorfor — Farvel — Aldrig — Nei — jeg gaar — Farvel —“ og han fo'r hen til Trappen og nedover — og tog næsten en halv Etage i Spranget.

X.

Duellen.

Der lød bare langt borte i en Sidegade noen taktfaste tunge Trin som kom nærmere og nærmere — klamp — klamp — paa de kolde frosne Brostenene. Ellers fandtes ikke noe Levende — jo langt langt nede i Potzdamerstrasse var En, men der blev han borte i en Port med det samme. De høie elegante Husene i Königinaugustastrasse, uf! hvor de saa hovne og frastødende ud nu med sine Verandaer og Søjler. Der var Taarnet paa Nr. 9! Nu laa de naturligvis og sov rolig de to Fyrene paa sit grønne Øre.

Ude i Kanalen kom drivende med Strømmen en Sprekahn! Det var Folk, som kunde staa op om Morgenen det! Og Konen stod ved Roret med Barnet paa Armen!

Han gik ud paa Broen og læned sig over Rækværket og saa paa den.

Langsomt gik det, men nærmere og nærmere. Og Kaffe skulde de nok ha', det røg jo af Piben — det var aabenbart en bra Kone. Ja den, som hadde lidt Kaffe i Livet. Gamle Frk. Hahn kunde gjerne git ham en Kop varm Kaffe før han gik, især paa saan en Dag. Det hadde været mye bedre end at hun hadde ligget vaagen hele Natten og bedt for ham.

Og Sprekahnen kom nærmere og gled under Broen.

„Guten Morgen," ropte Odd.

„Guten Morjen," svarte Konen og smilte op til ham.

Gid hun vilde be ham ombord paa en Kop Kaffe. Og ikke *en* Restauration oppe naturligvis! Det var for galt. Restaurationerne burde værsgo aabnes tidlig om Morgenen.

Klamp — klamp, lød Skridtene nærmere. Mon hvem det var? Nei — han kunde endnu ikke se ham. Kanske han kunde faa sig en Passiar forresten. Det var saa underlig at være saa alene — næsten lidt uhyggelig — næsten værre end i Mørke — skjønt han var jo ikke længer mørkræd som før, Gusjelov. Forresten — han reiste sig og spankulerte nedover mod Potzdamer Strasse — det var igrunden meget

behagelig at komme saa tidlig op — man var saa morgenfrisk, ikke det mindste søvnig! Han var aabenbart af dem, som kunde staa op tidlig om Morgenen, og det var jo brillant, for da kunde man jo faa bestilt meget mere end andre Mennesker. Ja herefter vilde han staa op tidlig, ikke saa tidlig som i Dag naturligvis, men han vilde være oppe hver Morgen Kl. 7. Nu var det bestemt! Hvor mange var den nu? — 10 Minuter over halv fem! Uf!"

Klamp — klamp!

Naa! en Natvægter naa! Han ligned s'gu Bismark den Fyren med den Knebelsbarten!

„Guten Morjen," sa Odd og standset.

„Guten Morjen!" svarte Natvægteren trevent og saa mistænkeligt paa ham.

„Es ist früh!"

Natvægteren bare brummed til Svar og maalte ham fra Top til Taa.

„Guten Morjen!" sa' Odd.

Et Brum og de skiltes og Klampingen tabte sig bag ham.

„Ugemytligt Folkefærd!"

Odd slentred videre nedover Potzdamerstrasse. Skodder for alle Boutiksvinduerne! —

Ingenting at se paa. Det var ligsom han ikke kjendte Gaden igjen.

Forfærdelig domt af Holst at bestemme Duellen saa græsselig tidlig — han kunde da gjerne tænkt lidt paa ham og paa hvor han skulde gjøre af sig. Ingen Sag for Holst — han laa der i sin gode Seng og sov han — mens —. Huf — han gjøs. „Deroppe hos dem er det naturligvis godt og varmt — men det er vel for tidligt at komme!“

Leipziger Platz saa ogsaa aldeles anderledes ud end ellers. Ingen Schutzleute tilhest — hvor var Normal-Uhret henne? Jo der — tænk det var ikke gaat mere end 5 Minuter endda! Nu mangled den et Kvart paa 5. Neimen dette var virkelig væmmeligt. Neimen det var da virkelig forfærdelig væmmeligt! Og de kunde s'gu gjerne git ham en Kop Kaffe, før han gik!

Han snudde og rusled nedover Thiergartenstrasse. Det var en vakker Villa den der! Slig en skulde han like at ha'. Derinde laa de ogsaa og sov.

Han satte sig paa en Bænk for Enden af Siegesalléen. Et Streif af Sol paa det øverste

af Siegesgudindens ene Vinge. Saa blev det vist pent Veir idag.

Han bøied Hodet langsomt, det faldt ned paa hans Bryst. Saa gav det et Ryk i det, og han for sammen, vaagned og reiste sig.

Nei! det gik nok ikke an det at sidde og sove her. Det var altfor farligt i slig en Nærhed af Thiergarten, hvor der var saamange Stratenrøvere — de skulde være værst om Morgenen hadde han hørt. Det var vist det bedste at gaa i en anden Gade i det hele taget. Han gjæsped, saa sig om og gik ind i Regentenstrasse, som førte tilbage til Königinaugustastrasse.

Han rusled nedover denne, langsmed Kanalen. Ja selv Königinaugustastrasse var ganske fremmed. Han saa op til Taarnet.

Der laa de nu og sov og hadde det godt og varmt. Han trodde virkelig, han vilde ringe paa og trænge ind. Nei! Det gik nok ikke an alligevel og han dreied om Hjørnet af Hohenzollernstrasse.

Klamp, klamp, der kom en fæl Mand! Mon det var en Stratenrøver? Aa nei det var nok ossaa en Natvægter — en svær indtullet

Fyr. Men hvad var det? — Hurrah! Det var da en at snakke med, det var jo *Piefke!*

Han var klædt i en svær tyk Kavaj med opslaat Krave, som rakte næsten helt ned til Benene. Paa Hodet sat en Lue, som var trykt dybt ned i Nakken. I Haanden hadde han en forfærdelig tyk svær Knortekjæp og i en Rem om Livet stak to store gammeldags Pistoler. Han kom tungt imod ham og gren inde i al sin Indpakning. Næsen lyste rødere end sædvanlig i Morgenkulden.

„Guten Morjen, Hr. Janson! Gehen Sie so früh spazieren?“

Jawohl! Ha, ha! Es war aber gut, dass ich Sie traf. Ich muss absolut Herrn Holst sprechen.“

„Lieber Hr. Janson, Sie sehen so blass aus — frieren Sie nicht?“

„Ja — gewiss.“

„Kommen Sie mal mit. Ich weiss hier einen kleinen privaten Keller. Da können wir einen kleinen Schnaps trinken, ich thue es sonst nicht, aber weil es so kalt ist. Dass ist dass beste Frühstück, Hr. Janson.“

Kjælderen var lige ved, den blev aabnet af en Kone i Natkappe. Der sat noen Kusker

ved et Bord med smaa Glasser foran sig med noe Gult i. De hilste paa Piefke, som syntes stolt over den elegante Bekjendt han førte med sig.

„Ah!" sa' Piefke, da han hadde drukket. „Noch eene! Nicht wahr, Hr. Janson?"

„Nein, ich will keins mehr!"

Men det hadde varmet ham godt. Odd betalte under Piefkes Protest.

Der var flere Folk i Gaden nu da de kom op og enkelte Vogner hørtes nær og fjærn.

De gik bortover Hohenzollernstrasse.

„Wir müssen heute die Küchentreppe ufsteigen Hr. Janson! Warten Sie hier ein Augenblick bis ich mich entwaffnet habe, und dann muss ich auch erst vier Dampfbrod für die jungen Herren holen, damit sie nicht verhungern."

Odd spankulerte op og ned paa Gaardspladsen imens. Saa kom Piefke igjen med sit sædvanlige Udseende, en Zinkbøtte i den ene Haanden og en Pose med Rundstykkerne i den anden.

De steg op af den steile Trappen de 5 Etagerne.

Kokkepigerne var ikke staaet op endda og Kjøkkendørene var lukket.

Odd rev op Døren til Atelieret og traadte ind. Holsts Snorken hørtes bag Forhænget.

Uf! Det var koldt herinde.

Piefke gav sig ifærd med Ovnen. Odd satte sig til Pianofortet og spilte først stille, men saa hamred han løs, saa det dundret i Væggene.

„Det var underligt at spille igjen! — længe siden han hadde gjorde det. Ja saan skulde Ouverturen bli. Men mere Kraft!"

Snorkningen var standset.

„Hvad Djævelen er det for et Spektakel Du holder her da Mand!"

Odd vendte sig og saa Holsts buskede tyndhaarede Hode, han hadde reist sig op i Sengen og trukket Forhænget tilside. Schirm kasted sig urolig i Sengen ved Siden af.

„Hold øieblikkelig op med det Levenet sier jeg! Hvormange er Klokken Piefke?"

„Halv sex?"

„Halv sex!! Hvorfor kommer Du her midt paa svarte Natta? Hvad skal dette bety?"

Odd hadde standset, slog bare svagt an et Par Akkorder.

„Men kjære et Steds maa jeg vel være."

„Er Du kastet ud af Pensionen?"

„Nei, men jeg kan da ikke ligge hjemme

og sove paa samme Tid, som Duellen netop foregaar."

„Aa — — det er sandt, det er idag!"

Holst slap Forhænget ned igjen og faldt tilbage mod Puderne.

„Du sa' jo," ropte Odd, „at de altid pleide at foregaa saa tidlig om Morgenen for at man ikke skulde bli' forstyrret. Kl. 5 sa' Du."

„Ja — ja — sæt Dig hen i Sofaen der og sit ganske stille — jeg vil sove lidt endda. Der ligger noen Cigarer der henne i et rødt Papir."

Der var gaat et Par Timer. Piefke malte. Odd hadde røgt alle Cigarerne, men saa begyndte han at spankulere op og ned paa Gulvet.

„Nei jeg kan ikke sove!" Holst hadde reist sig og sat Benene ud af Sengen. „Dere kan jo ikke være stille, Piefke, geben Sie mir meine Pantoffelen."

Han vasked sig og drog paa sig Schirms Slobrok.

„Schirm faar faa Lov til at sove — han har tegnet lige til Kl. 4 inat. Du kan ta' Schirms

Kop — saa kan Piefke vaske den igjen til ham."

Odd fortalte om Tildragelserne igaar i Pensionen og om Afskeden idagmorges med Frk. Hahn.

„Hys! ikke skrig saa høit, Du vækker ham jo. Men Donnerwetter! Du maa ha' pudset Støvlerne dine. Tag dem af og giv dem til Piefke. Det gaar s'gu ikke an at komme tilbage fra en Duel med saane Støvler, kan Du vide."

Endelig var Schirm vaagnet og begyndte langsomt at klæ paa sig.

„Klokken er 8! Naa faar vi gaa Odd," sa' Holst, „jeg skal tidlig paa Akademiet idag, der er ny Model."

Piefke stilled sig hen til Staffeliet.

Schirm sad allerede ved Pianofortet i Negligé og vented utaalmodig paa, at de skulde gaa.

Det var blet deiligt Veir imidlertid. Solen skinte nedigjennem Træerne i Thiergarten paa de bugtede haardfrosne Grusgangene.

„Nu, skal jeg si' Dig, hvordan det gaar for sig," sa' Holst. „Man reiser altsaa med Jernbane til Spandau, sammen med sin

Sekundant og en Doktor, hvis han ikke er reist iforveien da. Der gaar man af og spaserer til Fods en halv Mils Vei, til man kommer til et Førsterhus, som ligger derinde. Der er sandsynligvis Modparten allerede ankommet. Man drikker Kaffe og saa gaar man ud i Skoven, hver Part for sig med sin Sekundant. Naar man kommer til det bestemte Sted og træffes, hilser man først paa hverandre. Sekundanterne gjør et sidste Forsøg paa at faa dem forsonet. Det mislykkes, og Sekundanterne tæller op Skridtene. Det kan jo ha' været 15 f. Ex. Saa tar man af sig Ytterfrakken, det blir talt til tre. Saa skyder man."

„Naa — ja, dette skal jeg greie som ingenting."

Flere og flere Folk kom ind i Parken og fulgte samme Vei, som de, Forretningsfolk og Andre, som skulde gjennem Brandenburger Thor, og da de naade did, strømmed Folk til fra alle Kanter.

„Ja, nu tror jeg ikke jeg følger Dig længer," sa' Odd, „nu tror jeg, jeg gaar hjem igjen."

„Ja, men kom ind i Eftermiddag Kl. 5 paa Café Bauer og fortæl mig hvordan det er gaat."

„Ja, det skal jeg! Det skal gaa brillant."

„Jeg haaber, jeg ikke møder noen, saa de ser jeg ikke er saaret — jeg faar holde Armen inde paa Brystet saan!"

„Ha—ha—ha, ja adjø da!"

„Adjø!"

Holst gik gjennem Brandenburger Thor.

Odd gik morgenfrisk og let udover igjen paa Veien langs Thiergarten.

Den norske Sømand — er
Et gjennembarket Folkefærd

sang han temmelig høit, saa Folk saa paa ham. Han pusted dybt og frit — ikke Spor af Nervøsitet mere. Var det ikke ligesom et Afsnit af hans Liv var forbi — Pokker ta' ham, han var s'gu en flot Feier, som kunde føre en fornøielig Geschichte tilende med Ro, Sikkerhed og Overlegenhed.

Hvor Fartøi flyde kan
Der er han Førstemand.

Jo — han skulde fortælle det udmærket i Pensionen.

Aa for et deiligt Høstveir det var.

Han skjød Kunstnerhatten lidt tilbage i Nakken og satte den paa skjæve og traved afsted. Han nikked til de smaa Skolepigerne med de brune Fløils Skoleposerne, som kom

indover, og saa hovent og trodsigt paa de blaa Dragonofficererne med Monocle i det ene Øiet.

Hvormeget han dog hadde oplevet paa det Sidste, og saa pludseligt, som det var kommet Altsammen!

Paa Togt og hjæmme — her

sang han høit og gik let i Takt bortover.

Jo nu kjendte han Leipziger Platz igjen. Hvormange var den paa Normaluhret? 3 Kvarter til 9 — naa jo det var passe Tid til at komme hjem i. Se der holdt jo de to Schutzleute igjen ubevægelig paa sine Heste. Potzdamerstrasse kjendte han ogsaa igjen. Folk strømmed indover, mod ham, forbi ham, Lemmerne var fra Vinduerne. Nei for en Buket — bare hvide Lilljer, den var vel dyr! 15 Reichsmark? Donnerwetter! Han saa nedover Königgrätzerstrasse, skulde han gaa ned til Pensionen, aa nei — det var ikke værdt endda. Det saa krampagtigt ud. Desuden maatte han hjem og trøste de to gamle Frøknerne. Stakkar! Hvor de skulde bli glae.

Ja nu var der rigtig nok anden Færdsel paa Potzdamer Brücke end idagmorges! Han syntes forresten han hadde været saa længe oppe, saa det maatte da mindst være Middag.

Han bøied om i Steglitzerstrasse og sprang opover Trapperne og ringte paa.

Døren blev revet op, Entréen var allerede fuld af Pensionærer og Frk. Hahn og Tjenestepigerne, som saa paa ham halvt spørgende halvt glædestraalende, men han baned sig alvorlig Vei imellem dem og sa' bare:

„Ein Glas Wein!“

Han gik ind i Stuen, fulgt af Allesammen.

Frk. Hahn kom trippende med Vinen.

„Geben Sie mir noch ein Glas Wein!“ sa' han da han siddende paa en Stol midt i Værelset, omgit af alle Ansigterne med de spændte Udtrykkene i, hadde fortalt om Reisen til Spandau paa første Plads, og om Førsterhuset, som laa saa nydelig dybt, dybt inde i Skoven og hvor de hadde drukket Kaffe, som var blet kogt paa en Blikkaffemaskine og spist smaa ferske Rundstykker — Dampfbrod, som de kaldtes, og hvor han hadde faat børstet Støvlerne sine og om Mødestedet under et svært gammelt revnet Egetræ, hvor Schirm og Holst allerede var kommet, Holst hadde en ny brun Hat, og om sin Sekundant, som hed Preller og var en rig Maler og om Doktoren, som hadde været svært hyggelig og ganske ung, og om Skuddet, som

gik gjennem Holst's Underarm — men det var ikke farligt, og heldigvis var det den venstre. Bagefter hadde de trykket hverandres Hænder, da han var forbundet, men forresten var de skiltes temmelig kjøligt.

Han var selv blet alvorlig, mens han fortalte og mens han saa de alvorlige Udtryk i Ansigterne. Tænk hvilken Fare han vilde vært i. Gusjelov, at han nu sad her og at det ikke hadde vært sandt.

Bange? Neidda han hadde ikke vært det heller sa' han, men en lidt underlig Fornemmelse — naturligvis.

„Wollen Sie nicht ein Bischen schlafen? Sie müssen doch sehr müde sein.“

Og han reiste sig alvorlig og gik langsomt mellem Pensionærerne, som veg deltagende tilside, tvers over Entréen ind paa sit Værelse, hvor det var godt og varmt og Røgelse paa Ovnen. Han slog an et Par Akkorder.

„Nei!“ han kunde ikke idag, han kunde ligesom ikke samle sine Indtryk, han hørte ikke, hvad han spilte, han hadde ligesom oplevet saa svært meget idag. Og han satte sig ned paa Chaiselonguen og saa fremfor sig. Det var som om hans Hode var aldeles tomt — og Vinen,

som han hadde drukket, virked saa underligt paa ham.

Han vilde bare hvile sig et Øjeblik for han maatte jo hen i Königgrätzerstrasse.

Han la sig ned paa Chaiselonguen med Benene op og saa i Taget. Han leved op igjen sin egen Fortælling. Han var ligesom igjen derude i Grünewald, han saa aldeles tydelig for sig igjen det Hele og husked de mindste Enkeltheder — den egne Fornemmelse — at staa saan med Vaaben i Haand ligeoverfor et andet Menneske — — —

Han sov ind og drømte videre om det samme og sov et Kvarters Tid, men pludselig i Søvne husked han paa Damepensionen og for op.

Du store Gud, dette var da forfærdelig hensynsløst af ham! Det var rigtig stygt, saa snille, som de hadde været derborte

Og han sprang op, var heller ikke det mindste træt længer. Men lidt fin maatte han gjøre sig. Han tog en Kam og begyndte at gre Haaret.

Det banked frygtsomt paa Døren.

„Herein!"

Lille Frk. Hahn lukked Døren op paa Klem

og trykked sig igjennem, stilled sig foran ham stirred forlegent op paa ham og saa ud, som hun ikke rigtig vidste hvad hun skulde si'.

„Ach lieber Hr. Janson! — entschuldigen, wenn ich Sie störe — aber —"

„Was ist es denn?" sa han utaalmodig med det røde Haaret nedkjæmmet over Ansigtet. „Es liegt mir und auch meiner Schwester etwas am Herzen. Wir sind ja so sehr froh über den glücklichen Ausfall und dass Sie nicht zu Schaden gekommen sind, wir haben Sie ja so sehr lieb gewonnen. Und da sagt meine Schwester zu mir: Adelaide, sagt sie! Es muss ja doch dem lieben jungen Herrn etwas Geld gekostet haben mit der Reise und dem Artzt und so weiter — Fragst ihn doch, ob wir ihm dass nicht zurückgeben dürfen, weil wir so sehr froh sind. — Lieber Hr. Janson — dürfen wir dass? — — Sagen Sie mir blos wie viel es gewesen ist — Sie machen uns eine zu grosse Freude, wenn Sie uns das erlauben."

„Nein das kann ich nicht erlauben — ich danke vielmahls aber — nein," sa' han lidt utaalmodig.

„Ach ja — warum denn nicht, wenn Sie uns eine so grosse Freude machen."

Og hun saa aldeles dybt bedrøvet op paa ham indimellem Hængekrøllerne.

„Wenn es Ihnen eine so grosse Freude“ —

„Ach ja — sagen Sie doch wie viel es macht und nehmen Sie alles mit.“

Odd saa op i Taget og regnet efter en Stund, mens han standset med at gre Haaret.

„Grade 15 Reichsmark!“ sa' han.

Hun hadde allerede paa Forhaand Portemonnaien oppe og talte op i hans Haand.

„Da sind zwei Thaler, macht 6 Mark — sieben — acht — neun — zehn — und da 5 Mark in Gold — macht fünfzehn. Jetzt werde ich Sie nicht mehr stören“ —

Og hun skyndte sig trippende ud, som om hun var bange for, at han skulde betænke sig.

Odd stod et Øieblik og putted saa Pengene raskt i Lommen, strøg Haaret op og lod det falde i rige Bølger omkring Panden og nedover Nakken.

Holst hadde sagt, han skulde klippe sig, saa han ikke saa ud som en Musiker, men han vilde jo netop se ud som en Musiker. Holst var umusikalsk, derfor var det, han sa' det.

Han tog de afrevne røde Haar ud af Kammen og kasted dem i Vaskevandsbollen.

Saa — nu var han færdig, tog Frak og Kunstnerhat og gik. Senere i Dag vilde han komme igjen og arbeide — det vilde nok gaa bedre siden.

Det var ligsom blet en ny Dag, da han kom ud og gik indover Potzdamerstrasse. Lidt alvorlig var han jo endnu. Det var jo rimeligt forresten. Han drog et dybt Pust og saa ind af Boutikvinduerne.

„*Echt importirte Havannacigaren.*“

Om han kjøbte sig en fin Cigar — han hadde aldrig røgt en fin Cigar — bare til 5 Pfennig — og sjelden det ogsaa. Nu vilde han røge en, som mindst kostet 10. Jo, nu vilde han smage en fin Cigar, — han syntes han skyldte sig det som voxen Mand, som Herre. Desuden man maatte jo vide hvordan det var.

Han traadte nonchalant ind i Butikken.

„Ich möchte eine sehr gute Cigarre haben.“

Manden styrted opover Hylderne og rev ud to Kasser, som han satte paa Disken og aabned forsigtigt.

Ja det saa fint ud — først et blødt udskaaret Silkepapir, saa et kulørt Billede — en rødbrun Indianer paa en Hest.

Han løfted Bildet op.

Næi! Cigarerne hadde Sølvbælte omkring sig paa Midten. Ja det maatte være forfærdelig fint. Den vilde han nok ta'. Men Manden løfted det andet Silkepapir, der var et Billede af en deilig Spanierinde med sorte Øine og sort Slør, og — næi! de hadde Guldbaand om sig. Ja hvilken skulde han nu vælge, det var vanskeligt nok. Naar han nu først kjøbte sig en saa dyr Cigar, saa vilde han jo gjerne ikke være til Nar, men at det skulde se ud som om skjønte sig lidt paa det. Han hadde set Folk lugte paa den — han tog en med Sølvbaand og lugted til den og saa derefter en med Guldbaand og lugted paa den. Jo — jo — den med Guldbaand — den lugted naturligvis bedst, der var jo ikke Spor af Tvivl.

Kreole stod der med store Bogstaver.

„Welchen Preiss?" spurgte han og pegte paa den med Spanierinden.

„500 Reichsmark — eine ausgezeichnete Cijarre Hr. Baron."

„Baron! Naa ja, det var for di nye Klæ'rnes Skyld. „500 Reichsmark?" raabte han forbauset.

„500 Reichsmark pro mille — zu Diensten,"

og vilde slaa i igjen. „Wo darf ich es hinschicken.“

„Nein! wie viel wird den das für das Stück?“ Han greb en forsigtigt med to Fingre om Guldbaandet og holdt den frem.

„50 Pfennig,“ svarte Kjøbmanden med et krænket distrait Udtryk.

Naa, ja man maatte ikke la' sig imponere naturligvis. Og han trak op sin Portemonnaie, — han maatte nok forresten snart kjøbe en ny — den passed det sig ikke at gaa med — og betalte.

Han holdt paa at bide den af, men Manden skjød indigneret et Skjæreapparat hen til ham.

Naa — ja, gjerne for ham — han tændte i Gasflammen.

„Wass wünschen Sie auserdem?“

„Nichts!“ svarte han og gik ud i Potzdamerstrasse og slentred dampende nedover.

Med engang standsed han, tog Cigaren af Munden og betragted den forundret.

Den smagte jo naturligvis udmærket, han kunde jo godt kjende naturligvis, at det var en umaadelig fin Cigar — umaadelig fin — men 50 Pfennig! Nei! Igrunden — *saa* stor Forskjel var der da ikke paa den og de til 5. Jo na-

turligvis, *Forskjel* var der og han røgte betænksomt og anstrængte sig for at smage rigtigt nøie — men — —

Forresten var det en behagelig Følelse alligevel at røge en saa fin dyr Cigar, og han gik flot slentrende indover, og tog en Gang imellem Cigaren af Munden og saa forundret paa den.

Se der var jo den Buketten igjen til 15 Reichsmark — ja nu hadde han dem jo, det var en god Anvendelse og i et Sprang var han oppe af Trappen og inde i Blomsterhandelen, fik Bouketten og betalte Frk. Hahns 15 Reichsmark i Thalerstykker — macht 6 — 7 — 8 — 9 — 10 og et Femmarksstykke i Guld.

„Und was wünschen Sie noch ausserdem gnädiger Herr?“

„Nichts.“

Med den kolossale Bouket triumferende i Haanden vandred han nedover Fortouget igjen.

For Pokker, nu var jo Cigarren gaat ud. Det maatte være en daarlig Cigar. Han var blet snydt og temmelig stærk.

„De fordømte Tyskerne!“

Han dreied om Hjørnet af Königgrätzerstrasse. Der nede laa Pensionen.

Han begyndte at gaa fortere.

Ja han vilde nu gjemme Cigaren til Siden alligevel — han stopped den i Brystlommen.

Alle Vinduerne stod jo oppe. — Han skjød nedover Fortouget. Og de var jo fulde af Hoder — — — Damehoder — — — de strakte Halsen langt ud og saa opover — — — — — — — Der var Fru Engh — og — — — der var Thora — men Ragnhild — var ikke hun der? — Jo nu saa han hende — hvad skulde han si' naar han overrakte hende Bouketten. Han saa paa den, den var storartet — — — hvad skulde han si' — aa pyt — det fandt han nok paa — — — der forsvandt hun pludselig — — nu hadde hun altsaa set ham. — — — — Der vifted de med et Lommetørklæ' — — det var Thora — — —

XI.

Café Bauer.

Negeren slog grinende den tunge persiske Portiére tilside. Holst nikked til ham og gik ind mellem Marmorbordene og satte sig.

„Ein Glas Absinth bitte!“

Hvormange var Klokken derborte over Buféen. Et Kvart over fem! Aa, det var sandt, nu hadde han løst ind sit eget Uhr, og han saa paa det — det gik jo ikke. Det var alligevel dog en behagelig Fornemmelse at ha’ et Uhr. Man var ligesom mere Medlem af Samfundet da. Han vilde forresten gaa til en Uhrmager med det og faa det istand — skjønt det varte vel ikke længe, før han maatte til Pantelaaneren med det igjen, det var allerede gaat stygt indpaa de 200 Reichsmark. Mon Janson allerede hadde været der og var gaat igjen?

Og han satte sig til at se i Fliegende

Blätter. Der faldt et stærkt varmt Glandslys paa Maanen deroppe i det bøiede Hode.

Absinthen kom og han laved den til saa den blev mat lysegrøn og drak.

Der stormed noget Lysegulrødt imod ham fra Siden, han saa op, det var Odd, som hadde klippet Haaret og hadde det ned i Panden.

„Naa — ja, Du har fulgt mit Raad, ser jeg — det ser meget bedre ud. Naa hvordan gik det?"

„Brillant! Men der er noe jeg *maa* fortælle Dig, jeg har rigtignok ikke Lov til at si' det — men til Dig vil jeg si' det alligevel. Men — under dybeste Taushedes Løfte."

„Naturligvis."

„Jeg er — forlovet."

„Med Ragnhild, naa — jeg gratulerer!"

De trykked hinandens Hænder.

„Tak — Tak — Tak! Det blev med engang af sig selv, jeg forstaar ikke endda rigtig, hvordan — men — — Fru Engh og Thora gik ud, jeg tror med Hensigt, og da de kom ind igjen, saa — var vi naturligvis forlovet."

„Ja naturligvis — saa er det vel hende, som har faat Dig til at klippe af Dig Raggen?"

„Ja! Aaa — Du kan tro det er dejligt at

være forlovet. Jeg elsker hende allerede forfærdeligt, grændseløst. Hun er et storartet prægtigt Menneske ser Du. Men der sidder Du igjen og drikker Absinth — uf! hvor det ser giftigt ud. Du skulde heller ossaa gaa hen og forlove Dig. Jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden. Jeg har telegraferet til Far. Men forresten skal det være hemmeligt."

„Hvad svarte han?"

„Han svarte: „Det ær bra — Din Far". — Far liker nemlig tidlige Forlovelser."

„Skal ikke Du ha' noe at drikke da?"

„Nei nu, da jeg er blet forlovet drikker jeg Ingenting. Man blir jo alvorlig. Naa! jeg maa fly igjen med det samme. Fru Engh og Ragnhild venter paa mig herinde i Conditoriet ved Siden af."

„Ja — det er sandt — Væddemaalet! saa har jo jeg tabt. Det er vel ligesaagodt jeg betaler det med det samme — mens jeg har Penger. Til den Tid har jeg vel ingen igjen."

„Ja det er udmærket brillant. Saa faar vi Forlovelsesselskab."

„Men Du maa besørge det, jeg gidder ikke. — Gaa hen til Brosig og be dem sende det ud

— her har Du et Visitkort fra mig til at lægge paa — og her har Du Penger."

„Ja da, ja da, det skal jeg gjøre. Men hør. Kan ikke Du ossaa komme der i Aften i Pensionen og være med at drikke? — Aa gjør det da Holst. De er ikke sinte paa Dig mer eller jeg skal ialfald faa dem blie. Aa gjør det da!"

„Nei — det gidder jeg ikke — og desuden," han pegte paa sin venstre Arm:

„Jeg er jo slet ikke bra i Armen endda!"

